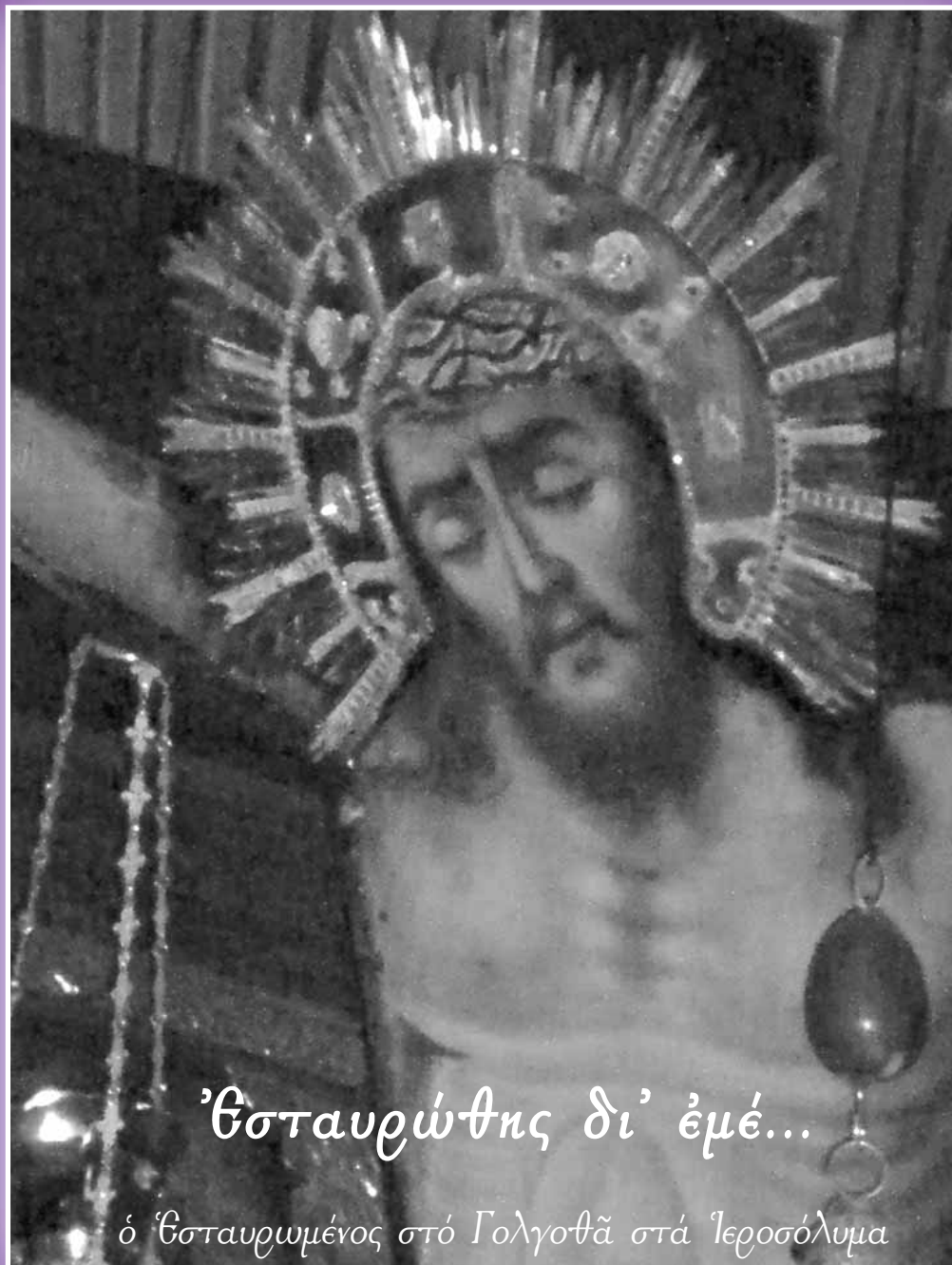

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 25

ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2008

Ἐσταυρώθης δι' ἐμέ...

ὁ Ἐσταυρωμένος στό Γολγοθᾶ στά Ἱεροσόλυμα

“ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ”

τ. 25, ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2008
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ

ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. - fax 26340 - 44.391

Νέο e-mail: agnektar@yahoo.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ:

ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ-ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ:

LETTRA Τζουβάρας Βασιλίας, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

**ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ**

330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ

τηλ. 26340.44391 (9-2 πρωί & 6-9 απόγ.)

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε τήν πορεία με στόχο τήν κατά Θεόν βοήθεια όλων μας. Κρατάτε στά χέρια σας τό είκοστό πέμπτο τεύχος. Θέλουμε ταπεινά νά ενημερώσουμε τούς αναγνώστες μας, ότι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά επιθυμείτε νά βοηθήσετε στά έργα τής Μονής, καθώς καί τήν έκδοση αυτού τού περιοδικού, μπορείτε νά μās αποστέλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν **ταχυπληρωμή** πού έσωκλείουμε ή μέ κατάθεση στήν **Έθνική Τράπεζα** **στόν λογαριασμό 426/440265-04**

.....
(γιά τό έξωτερικό στό

No GR 520110426000042644026504

SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό όνομά σας.

Κατόπιν ενημερώστε μας τηλεφωνικά γιά νά λάβετε τή σχετική απόδειξη.

*Σας εύχαριστούμε θερικά
Έκ τού περιοδικού*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

4

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
ΛΑΖΑΡΕ
ΔΕΥΡΟ ΕΞΟΥ

12

ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:
Ο ΚΑΘΑΓΙΑΣΜΟΣ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΜΥΡΟΥ

14

**ΟΥΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:**
Η ΑΓΙΑ ΑΡΓΥΡΗ
Η ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ

18

**ΜΟΝΑΧΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:**
ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ
ΑΓΝΗ

22

ΜΕ ΛΟΓΙΑ ΑΠΑΛ:
ΕΓΙΝΕ ΚΑΛΑ ΜΕΤΑ
ΑΠΟ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ
ΠΑΡΑΛΥΣΙΑΣ

είκόνα εξοφύλλου:

Ό Έσταυρωμένος Ίησούς Χριστός πού βρίσκεται στό Γολγοθά στό σημείο τής Σταυρώσεως, στά Ίεροσόλυμα.

Αγαπητοί μας ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, φίλοι ἀναγνώστες τοῦ Περιοδικῆ μας "Μοναχική Ἐκφραση"

Οἱ μας, εἴτε θά
ἔχουμε γίνει μάτυ-
ρες, εἴτε προσωπικά, θά
ἔχουμε ζήσει κάποιο θαῦμα.

Ἄλλοι μικρό καί ἄλλοι μεγάλο.
Διανύοντας ὁμως αὐτήν τήν
περίοδο τή Μεγάλη Σαρακοστή
σκεπτόμασταν (καί θέλαμε τίς
σκέψεις μας αὐτές νά τίς μοιρα-
στοῦμε μαζί σας) ὅτι τό μεγαλύ-
τερο θαῦμα τῆς ζωῆς μας εἶναι ἡ
μετάνοια καί ἡ συγγνώμη πού
μᾶς χαρίζει ὁ Θεός. Καί ἡ Σαρα-
κοστή εἶναι τό σχολεῖο ὅπου ὁ
κάθε ἕνας ἀπό ἐμᾶς ἐντρυφούμε σ'

αὐτό τό μεγαλεῖο πού λέγεται μετάνοια. Κοιτώ-
ντας ὁ καθένας μέσα του, ὅσο μπορεῖ πιό συχνά,
ὅσο μπορεῖ πιό βαθειά, ἀνακαλύπτει ὅλα ἐκεῖνα
πού τόν χώρισαν ἀπό τόν Θεό, μικρά καί μεγάλα,
ὅλα αὐτά πού πέτρωσαν τήν καρδιά μας καί
ἔφυγε μακριά ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατέρα
μας. Τό ἀσύληπτο ὁμως εἶναι ὅτι κανένα πάθος
καί κανένα ἁμαρτήματα δέν μπορεῖ νά σταθεῖ ἐμπό-
διο ἀνάμεσα στήν ψυχή καί στόν Πλάστη της,
στόν Θεό. Ἀρκεῖ νά ζήσουμε, νά βιώσουμε ἀληθι-
νά τή μετάνοια γιά ὅ,τι πράξαμε, γιά ὅ,τι σκεφθή-
καμε, γιά ὅ,τι ποθήσαμε ἐναντία στόν Θεό. Γιατί
ἡ μετάνοια εἶναι βίωμα ψυχῆς. Εἶναι δάκρυ.
Εἶναι στεναγμός. Εἶναι πόνος γιά τόν πόνο πού
χαρίζουμε στόν Θεό μέ κάθε ἁμαρτία μας. Ὁ
ἄσωτος γιός τῆς μοναδικῆς αὐτῆς παραβολῆς τοῦ
Χριστοῦ μας, ἔνοιωσε τόν πόνο, τή μοναξιά, τήν
γύμνωση, τή δίψα καί τήν πείνα. Ἔτσι ζοῦμε καί
μεῖς μακριά τοῦ Θεοῦ. Ὅσοι λοιπόν καταλάβου-
με τήν κατάστασή μας καί νοιώσουμε ὅ,τι ἔνοιω-
σε καί ὁ ἄσωτος γιός καί ἀποφασίσουμε νά ἐπι-
στρέψουμε στόν Θεό Πατέρα ζοῦμε τό μεγαλεῖο

τῆς ἀτελειώτης καί συνεχοῦ
Συγγνώμης Του. Γιά κάθε
πληγή, γιά κάθε καρφί, γιά κάθε
ἀγκάθι πού μπήγουμε στό Τίμο
Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί Θεοῦ
μας, πρέπει μέσα μας νά νοιώ-
σουμε τήν συντριβή, τήν μεταμέ-
λεια, τήν ἀνάγκη νά μᾶς συγχο-
ρέσει. Καί νά τρέξουμε ὄχι
ἀπλά νά ἀπαριθμήσουμε τά
χίλια μύρια ἁμαρτήματά μας
(πού ἔγιναν καρφιά, ἀγκάθια,
ραβδισμοί καί ἐμπτυσμοί στό
Θεῖο Του Πρόσωπο) ἀλλά νά

Τόν ἀγκαλιάσουμε, νά κλάψουμε,
νά θηρηήσουμε γιά ὅλα ὅσα Τοῦ κάναμε. Κι
Ἐκεῖνος γνωρίζοντας τήν ἀδυναμία μας θά μᾶς
σπρώσει ἀπό τήν πτώση μας, θά μᾶς ἀγκαλιάσει,
θά μᾶς παρηγορήσει καί τό κυριώτερο θά μᾶς
συγχορέσει. Τά πάντα, ὅλα, ὅ,τι κι ἂν Τοῦ κάνα-
με. Καί θά μᾶς δεχτεῖ σάν πρῶτα, δικούς Του,
παιδιά Του, πού ἂν καί φεύγουν καί ξεμακραί-
νουν, ὥστόσο ἐπιστρέφουν μέ δάκρυα, μέ μετά-
νοια, μέ παράκληση καί ἰκεσία. Κι ἐμεῖς ἂν καί
βλέπουμε τόν ἑαυτό μας ἀνάξιο, ὁμως Τόν λαχτα-
ροῦμε, Τόν ἀγαποῦμε, θέλουμε νά γυρίζουμε
πάντα κοντά Του. Κι Ἐκεῖνος βλέποντας τήν
ἀνάγκη μας νά μᾶς συγχορήσει καί τήν ἐπιθυμία
μας νά ἐνωθοῦμε μαζί Του, μᾶς χαρίζεται μέ τό
Σῶμα καί τό Αἷμα Του καί ἐνώνεται μαζί μας.
Αὐτό εἶναι τό μεγαλύτερο, τό ἀκατανόητο καί τό
θειότερο θαῦμα τῆς πίστεώς μας...

Εὐχόμαστε σέ ὅλους Καλό Πάσχα,

Καλή Ἀνάσταση,

Ἡ Ἡγουμένη,

† Μόνικα Μοναχή καί οἱ σύν ἐμοί
ἐν Χριστῷ ἀδελφές.

ΛΑΖΑΡΕ

δεῦρο ἔξω...

Τό Σάββατο πρίν ἀπό τήν Κυριακή τῶν Βαΐων, ἐορτάζουμε τήν ἔγερση τοῦ Ἁγίου καί Δικαίου φίλου τοῦ Χριστοῦ Λαζάρου τοῦ τετραήμερου.

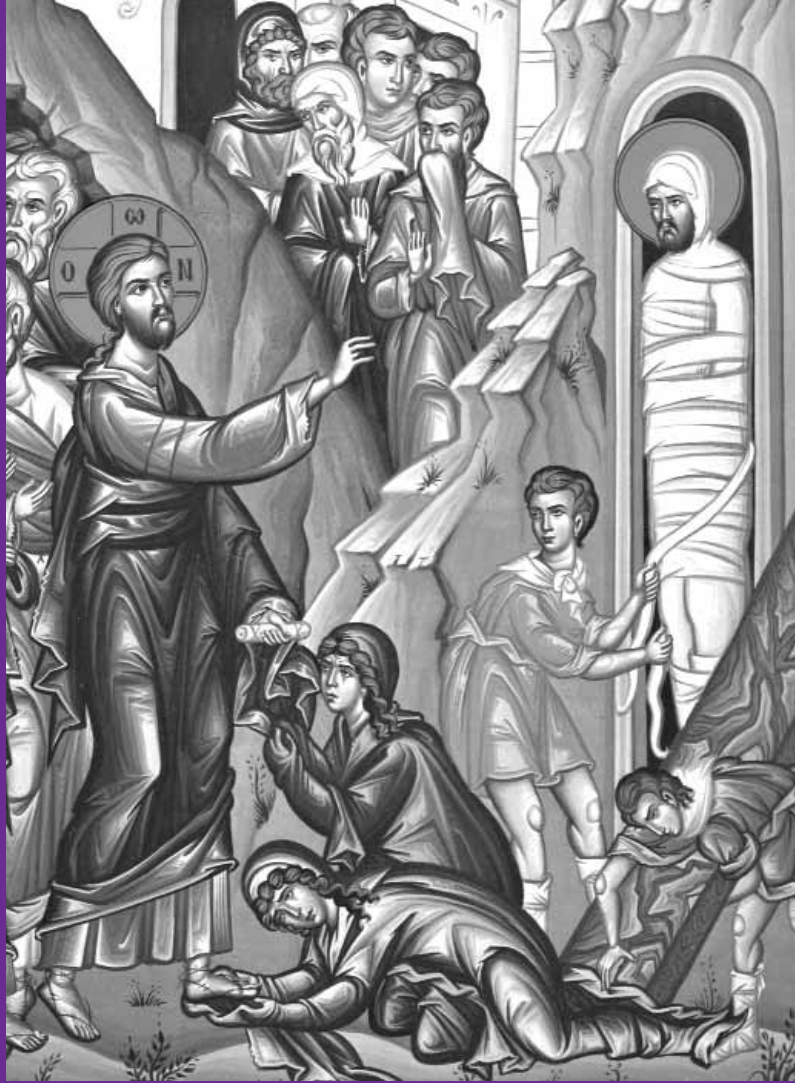
Ἡ σημερινή ἅγια ἐορτή ἀνήκει στή σειρά τῶν μεγάλων Δεσποτικῶν Ἑορτῶν καί προαναγγέλει τήν Ἀνάσταση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ μας. Γι' αὐτό καί ἡ ἀκολουθία εἶναι πανηγυρική καί ἀναστάσιμη.

Ὁ Λάzaros, ἦταν φίλος τοῦ Χριστοῦ, Ἑβραῖος στό γένος καί Φαρισαῖος στήν αἵρεση. Γεννήθηκε στή Βηθανία τῆς Ἰουδαίας, πόλη στούς ἀνατολικούς πρόποδες τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, πού ἀπέχει ἀπό τά Ἱεροσόλυμα 2.5 χλμ. Πατέρας του ἦταν ὁ Φαρισαῖος Σίμωνας καί εἶχε δύο ἀδελφές, τή Μάρθα καί τήν Μαρία γιά τίς ὁποῖες μιλοῦν συχνά τά Εὐαγγέλια. Ὁ Χριστός μας, πηγαίνοντας συχνά στό σπίτι τους ὅπου Τόν

φιλοξενούσαν και Τόν διακονούσαν, συνδέθηκε με την οικογένεια με βαθειά φιλία. Όταν όμως ο Λάζαρος αρρώστησε, ο Χριστός μας βρισκόταν πέρα από τον Ιορδάνη μαζί με τους μαθητές Του. Ο Λάζαρος πέθανε από την αρρώστεια και ο Χριστός μας τό γνώριζε λόγω της θείας Του παντογνωσίας. Αναγγέλει λοιπόν στους μαθητές του, **“Λάζαρος ο φίλος ήμωv κεκοίμηται”** (Ιωάν.ια΄ 11). Μετά από δύο ήμέρες, ανεχώρησε για την Ιουδαία και όταν έφθασε, ο Λάζαρος ήδη είχε τέσσερις ήμέρες πού είχε πεθάνει. Με μία φωνή τότε, **“Λάζαρε δευρο Ξω”**, ο Χριστός μας τόν ανέστησε και ο νεκρός βγήκε από τό μνήμα δεμένος με τά έντάφια σπάργανα.

Αυτό τό Ξαίσιο και μεγάλο θαύμα του Κυρίου μας, διέγειρε τόν φθόνο των Άρχιερέων και των Φαρισαίων οι όποιοι μανιωδώς πλέον ζητούσαν να θανατώσουν τόν Χριστό, αλλά

και τόν Λάζαρο πού πιστοποιούσε τό θαύμα. Ο Κύριος λοιπόν ανεχώρησε για την πόλη καλουμένη Έφραϊμ και ο Λάζαρος για την Κύπρο. Έκει χειροτονήθηκε αρχιερέας του Κιτίου από τους Άποστόλους. Ο Λάζαρος Ξησε τριάντα ακόμα χρόνια από την ανάστασή του και ο δεύτερος τάφος του σώζεται μέχρι σήμερα με την επιγραφή **“Λάζαρος ο τετραήμερος, φίλος του Χριστου”**. Λέγεται ότι όσα χρόνια Ξησε, ποτέ δέν μποροΰσε να φάει κάτι χωρίς να τό συνδυάσει με κάτι γλυκό και ποτέ του δέν γέλασε, παρά μόνο όταν είδε κάποιον να κλέβει ένα πηλίνο άγγειο και τότε χαμογελώντας σχολίασε: τό ένα χωμα κλέβει τό άλλο. Αυτά τά Ξκανε γιατί πάντοτε θυμότανε τόν πικρό θάνατο και τή φοβερή κόλαση. Άλλά ποτέ δέν διηγήθηκε τίποτε από όσα είδε, είτε γιατί δέν του τό επέτρεψε ο Κύριος, είτε γιατί κατά θεία

οικονομία δέν είδε τίποτα.

Οί θεοφόροι Πατέρες, θέσπισαν να εορτάζεται τό μεγάλο αυτό θαύμα άμέσως μετά καθώς τελείωσε ή τεσσαρακονθήμερος νηστεία με την όποία καθαρίσαμε τόν Ξαντόν μας από τά πάθη για να μπορέσουμε να ζήσουμε τά Άγια Πάθη του Χριστου μας, τά όποια ακολουθοΰν μετά την Κυριακή των Βαΰων. Μόνο ο Ευαγγελιστής Ιωάννης συνέγραψε τό μεγάλο αυτό θαύμα, και οι υπόλοιποι Ευαγγελιστές τό άποσιώπησαν γιατί όσο Ξγραφαν Ξκεινοι, ο Λάζαρος ζοΰσε, τόν Ξβλεπαν και διηγόταν ο Ξδιος τό θαύμα και Ξρα τό θεωρούσαν περιττό να τό γράψουν. Όταν όμως Ξγραψε τό Ευαγγέλιο ο Άγιος Ιωάννης, ο Λάζαρος είχε πεθάνει και τό αναφέρει για να μη λησμονηθεί ένα τόσο μεγάλο θαύμα πού και άποδεικνύει την ανάσταση των νεκρών και μΰς ΰπενθυμίζει

τή δική μας ανάσταση τόν καιρό τῆς Δευτέρας τοῦ Χριστοῦ Παρουσίας.

Ὁ φίλος λοιπόν τοῦ Χριστοῦ Λάζαρος, μέ τήν ἀνάστασή του, μᾶς καλεῖ νά ἐορτάσουμε καί νά δοῦμε τό μέγα θαῦμα τοῦ Θεοῦ. Νά δοῦμε ὅτι νεκρός τετραήμερος ἀναστήθηκε, ὅτι νεκρός βρωμισμένος καί διαλελυμένος φάνηκε πάλι στή ζωή, ὅτι νικήθηκε ὁ θάνατος καί δέν μπόρεσε ὁ Ἄδης νά κρατήσει τό νεκρό, ἀλλά μόνο μέ τόν λόγο Του ὁ Χριστός, τόν σήκωσε ἀπό τόν τάφο ζωντανό καί ὑγιή. Ἄς δοῦμε ὅμως τή διήγηση ἀπό τό κατὰ Ἰωάννη Εὐαγγέλιο: **“Ἦν δέ τίς ἀσθενῶν, Λάζαρος, ἀπό Βηθανίας, ἐκ τῆς κόμης Μαρίας καί Μάρθας τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς ἣν δέ Μαρία ἡ ἀλείψασα τόν Κύριο μύρω καί ἐμάζασα τοὺς πόδας Αὐτοῦ ταῖς θριξί αὐτῆς, ἧς ὁ ἀδελφός**

Λάζαρος ἠσθένει” (Ἰωάνν.ια΄1-2). Ἦταν λοιπόν κάποιος ἄνθρωπος, ὀνόματι Λάζαρος, ἀπό τήν Βηθανία, ἀπό τήν ὁποία ἦταν ἡ Μαρία καί ἡ Μάρθα ἡ ἀδελφή της. Ἡ Μαρία ἦταν ἐκεῖνη ἡ ὁποία ἄλειψε τόν Κύριο μέ μύρω καί σκούπισε τά πόδια Του μέ τά μαλλιά της. Ὁ ἀδελφός της ὁ Λάζαρος ἦταν ἄρρωστος. Γιά νά δείξει ἡ Μαρία τήν ἀγάπη καί τήν πίστη πού εἶχε στόν Χριστό, Τόν ἄλειψε μέ μύρω ἀμέσως μετά τήν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου στό σπίτι τους, ὅπως περιγράφει στό ἐπόμενο κεφάλαιο ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης (Ἰωάνν. ιβ΄3) καί κάνει σαφές ὅτι ἦταν ἡ Μαρία ἡ ἀδελφή τοῦ Λαζάρου γιά νά μή νομίσει κανεῖς ὅτι πρόκειται γιά ἄλλη Μαρία.

“Ἀπέστειλαν οὖν αἱ ἀδελφαί πρὸς Αὐτόν λέγουσαι· Κύριε ἴδε, ὃν φιλεῖς, ἀσθενεῖ. Ἀκούσας δέ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλ’ ὑπέρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἵνα δοξασθεῖ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ δι’ αὐτῆς. Ἦγάπα δέ ὁ Ἰησοῦς τήν Μάρθα καί τήν ἀδελφήν αὐτῆς καί τόν Λάζαρον” (στίχ. 3-5).

Ὅταν λοιπόν ἀσθένησε ὁ Λάζαρος, ἔστειλαν οἱ ἀδελφές του ἄνθρώπους πρὸς τόν Χριστό καί Τοῦ εἶπαν” **“Κύριε, αὐτός τόν ὁποῖον ἀγαπᾶς, ὁ Λάζαρος εἶναι ἄρρωστος”** καί ὁ Χριστός μας τοὺς ἀπάντησε ὅτι αὐτή ἡ ἀσθένεια δέν εἶναι γιά θάνατο, ἀλλά γιά νά δοξασθεῖ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστός μας ἀγαποῦσε τήν Μάρθα καί τήν Μαρία καί τόν ἀδελφό τους τόν Λάζαρο. Προφανῶς οἱ δύο ἀδελφές δέν πῆγαν οἱ ἴδιες πρὸς τόν Χριστό γιά νά μὴν ἀφήσουν μόνο του τόν Λάζαρο πού ἦταν βαρεῖα ἄρρωστος. Εἶπαν δέ πρὸς τόν Χριστό, **“αὐτός πού ἀγαπᾶς εἶναι ἄρρωστος”**, ἐννοώντας ὅτι τόσες θεραπείες ἔχεις κάνει σέ τόσους ξένους, κάνε καί κάτι καλό γιά τόν φίλο σου. Καί ὁ Χριστός μας πῶς ἀπαντᾷ ὅτι ἡ ἀρρώστεια του δέν εἶναι γιά θάνατο, ἀφοῦ ὁ Λάζαρος πέθανε; Γιατί ὁ θάνατός του δέν ἦταν παντοτινός, ἀλλά μόνο γιά τέσσερις ἡμέρες. Πέθανε ὁ Λάζαρος γιά νά φανερωθεῖ ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ; Ὅχι βέβαια, ὁ Λάζαρος πέθανε ἀπό ἀσθένεια καί ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ φανερώθηκε μέ τήν ἀνάστασή του. Ὁ Εὐαγγελιστής τονίζει ὅτι ὁ Χριστός ἀγαποῦσε τόν Λάζαρο, γιά νά μάθουμε

ὅτι καί οἱ φίλοι τοῦ Χριστοῦ ἀρρωσταίνουν σωματικά καί πολλές φορές μάλιστα, περισσότερο ἀπό τούς ἄλλους. Ἀλλά ἄς ἀκούσουμε καί τή συνέχεια:

“Ὡς μὲν ἤκουσεν, ὅτι ἀσθενεῖ, τότε μὲν ἔμεινεν ἐν ᾧ ἦν τόπω δύο ἡμέρας” (στίχ. 6). Παρόλο πού ὁ Χριστός μας δηλαδή ἄκουσε ὅτι ὁ Λάζαρος ἦταν βαρεια ἀρρωστος, καί παρόλο πού γνώριζε ὅτι θά πεθάνει, παρέμεινε ἐκεῖ πέρα τοῦ Ἰορδάνου δύο ἀκόμα ἡμέρες γιά νά ταφεῖ ὁ Λάζαρος καί ἔτσι τό θαῦμα νά γίνει ἀκόμα πῶς περιτρανο. Γιατί ἂν τόν θεράπευε ὄντα ἀκόμα ἀρρωστο, δέν ἦταν τόσο φοβερό ὅσο πού παρηλθαν τέσσερες ἡμέρες καί τό σῶμα του ἤδη εἶχε ἀρχίσει νά διαλύεται καί ὁμως ὁ Θεός τόν ἀνέστησε καί βγήκε ὑγιής καί περπατώντας ἀπό τόν τάφο.

“Ἐπειτα, μετὰ τοῦτο λέγει τοῖς Μαθηταῖς ἄγωμεν εἰς τήν Ἰουδαίαν πάλιν. Λέγουσιν αὐτῷ οἱ Μαθηταί: Ραββί, νῦν ἐξήτουν Σε λιθάσαι οἱ Ἰουδαῖοι, καί πάλιν ὑπάγεις ἐκεῖ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς. Οὐχί δώδεκα εἰσιν ὥραι τῆς ἡμέρας; Ἐάν τις περιπατῆ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, οὐ προσκόπτει, ὅτι τό φῶς τοῦ κόσμου τούτου βλέπει. Ἐάν δέ τις περιπατῆ ἐν τῇ νυκτί, προσκόπτει ὅτι τό φῶς οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ” (στίχ. 7-10). Ὁ Χριστός δηλαδή ἀναγγέλει στούς μαθητές Του ὅτι θά γυρίσουν στήν Ἰουδαία πάλιν καί ἐκεῖνοι Τοῦ ὑπενημιζούν ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ἦταν ἐτοιμοί νά Τόν λιθοβολήσουν ὅπως περιγράφει ὁ Εὐαγγελιστής στό 10ο κεφάλαιο. Γι' αὐτό ἀποροῦν τώρα οἱ μαθητές Του πού ὁ Χριστός θέλει νά γυρίσουν πίσω, γιατί κινδυνεύει ἡ ζωή Του. Ἐκεῖνος ὁμως τούς ἀπαντᾷ ὅτι ὅπως ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρες δώδεκα καί ὅποιος περπατᾷ στή διάρκεια τῆς ἡμέρας πού ὑπάρχει φῶς, δέν ἔχει φόβο νά σκοντάψει καί νά πέσει, ἔτσι καί αὐτοί νά μή φοβοῦνται, γιατί Ἐκεῖνος εἶναι τό Φῶς τό ἀληθινό καί ἀφοῦ πιστεύουν ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ Θεός δέν θά πάθουν τίποτα. Ὅποιος ὁμως περπατᾷ τή νύκτα, κινδυνεύει γιατί δέν βλέπει πού πηγαίνει, ἔτσι καί ὅποιος δυσπιστεῖ καί δέν Τόν πιστεύει ὡς Θεό, τότε θά σκοντάφει καί θά πειράζεται ἀπό τούς ἐχθρούς του χωρίς κανένα βοήθ. Πῶς ὁμως ὁ Χριστός ἀναφέρει ὅτι ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρες δώδεκα, ἀφοῦ οἱ ἡμέρες ὅλου τοῦ χρό-

νου δέν εἶναι ἴδιες καί ἄλλες ἡμέρες ἔχουν ἐννιά ὥρες, ἄλλες δέκα, ἄλλες ἑνδεκα, ἄλλες δεκατρεῖς καί ἄλλες δεκατέσσερες; Ὁ Χριστός μας δέν ἐννοοῦσε ὅλες τίς ἡμέρες τοῦ χρόνου, ἀλλά τίς ἡμέρες ἐκείνου τοῦ μῆνα πού ἦταν Μάρτιος καί πού ὄντως ἔχει δώδεκα ὥρες ἡ ἡμέρα του καί δώδεκα ἡ νύχτα. Καί ἦταν Μάρτιος, γιατί οἱ Ἑβραῖοι τότε εἶχαν τό Πάσχα στίς 24 Μαρτίου καί ὁ Χριστός μας εἶπε αὐτά τά λόγια, δέκα ἡμέρες νωρίτερα. Καί συνεχίζει τό Ἱερό Εὐαγγέλιο: **“Ταῦτα εἶπε καί μετὰ τοῦτο λέγει αὐτοῖς Ἰαζαρος, ὁ φίλος ἡμῶν κεκοιμηται ἄλλα πορευομαι ἵνα ἐξυπνίσω αὐτόν. Εἶπον οὖν οἱ Μαθηταί Αὐτοῦ: Κύριε εἰ κεκοιμηται, σωθησεται. Εἰρήκει δέ ὁ Ἰησοῦς περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἔκεινοι δέ ἔδοξαν, ὅτι περὶ τῆς κοιμήσεως τοῦ ὑπνου λέγει. Τότε οὖν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς παρησία Ἰαζαρος ἀπέθανε καί χαιρῶ δι' ὑμᾶς, ἵνα πιστεύσητε, ὅτι οὐκ ἦμην ἐκεῖ. Ἀλλά ἄγωμεν πρὸς αὐτόν (11-15).**

Ὁ Χριστός ἀναγγέλει στούς μαθητές Του τήν κοιμηση τοῦ Λαζάρου καί ἐκεῖνοι νομίζουν ὅτι μιλά γιά τόν ὑπνο. Καί πραγματικά, γιά τούς δικαίους εἶναι ὑπνος, γιατί ἐκεῖνοι θά ζήσουν στήν αἰώνια ζωή, στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἐπειδή λοιπόν δέν κατάλαβαν, τούς ἀναγγέλει ὅτι ὁ Λάζαρος πέθανε καί θά πάει νά τόν ξυπνήσει. Τούς λέει ἐπίσης ὅτι χαιρετε, γιατί θά δοῦν ἕνα μεγάλο θαῦμα καί θά πιστεύσουν ὅτι εἶναι ὁ Θεός καί ὅτι θά ἀναστήσει νεκρό τετραήμερο ὅπως θά ἀναστήσει μετὰ ἀπό λίγες μέρες τόν ἑαυτόν του καί ὅπως θά ἀναστήσει τούς ἀπ' αἰῶνος κεκοιμημένους. Πῶς ὁμως λέγει ὁ Χριστός ὅτι δέν ἦταν στή Βηθανία, ἀφοῦ ὡς Θεός εἶναι πανταχοῦ παρών; Ὁ Χριστός μας εἶχε δύο φύσεις, ἦταν τέλειος Θεός καί ἦταν τέλειος ἄνθρωπος. Ὡς Θεός βρίσκεται παντοῦ, ἀλλά ὡς ἄνθρωπος βρισκόταν μόνο σέ ἕναν τόπο. Ὡς Θεός ἦταν καί στή Βηθανία καί στό σπίτι τοῦ Λαζάρου, ὡς ἄνθρωπος ὁμως μόνον πέραν τοῦ Ἰορδάνου μέ τούς μαθητές Του. Γι' αὐτό λέγει, **“καί χαιρῶ δι' ὑμᾶς, ἵνα πιστεύσητε ὅτι οὐκ ἦμην ἐκεῖ”**. Αὐτό τό “ἐκεῖ”, θέλει ἰδιαίτερη προσοχή γιατί ἦταν προφανές ὅτι ἀφοῦ ἦταν μαζί τους δέν ἦταν στή Βηθανία. Μ' αὐτό ἐννοοῦσε ὅτι ἀφενός

γνώριζε τόν θάνατο τοῦ Λαζάρου ἀπό μακριά, ἀλλά καί μόνο μέ τόν λόγο Του θά τόν ἀνέσταινε ἐκ νεκρῶν. Οἱ μαθητές δέν τόλμησαν νά Τόν σταματήσουν γιατί ἀφοῦ γνώριζε ἀπό τόσο μακριά καί τούς ἀνήγγειλε τόν θάνατο τοῦ Λαζάρου, θαύμασαν γιά τό γεγονός καί Τόν ἐμπιστεύθηκαν πού εἶπε ὅτι θά τόν ξυπνήσει. Μόνον ὁ Θωμᾶς ἀποκρίθηκε καί εἶπε, ὅπως λέγει ὁ Εὐαγγελιστής:

**“Εἶπεν οὖν Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, τοῖς συμμαθηταῖς ἄγωμεν καί ἡμεῖς, ἵνα ἀποθά-
νωμεν μετ’ αὐτοῦ”** (στ.χ.16). Ὁ Θωμᾶς λεγόταν Δίδυμος εἶτε γιατί εἶχε δύο δάκτυλά του ἐνωμένα, εἶτε γιατί ἦταν δίδυμος μέ ἄλλον ἀδελφό, εἶτε γιατί στά ἑλληνικά Θωμᾶς, σημαίνει δίδυμος. Καί ὁ λόγος τοῦ Θωμᾶ πού τούς παρακαλεῖ νά πεθάνουν μαζί μέ τόν Χριστό, φαίνεται θαυμαστός, γιατί ὁ ἴδιος ἦταν δειλός. Ἡ στάση του δέ αὐτή, ἀποδεικνύει αὐτό πού λέγει ἡ Γραφή, “τό μέν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δέ σὰρξ ἀσθενής”.

“Ἐλθὼν οὖν ὁ Ἰησοῦς εὗρεν αὐτόν τέσσαρας ἡμέρας ἤδη ἔχοντα ἐν τῷ μνημείῳ. Ἦν δέ ἡ Βηθανία, ἐγγὺς τῶν Ἱεροσολύμων, ὡς ἀπό σταδίων δεκαπέντε” καί πολλοί ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐληλύθεισαν πρὸς τὰς περὶ Μάρθαν καί Μαρίαν, ἵνα παραμυθησῶνται αὐτάς περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν”(στ.χ. 17-19).

Πῆγε λοιπόν ὁ Χριστός στή Βηθανία ὅπου βρῆκε τόν Λάζαρο τέσσερις μέρες πεθαμένο καί κλεισμένον στό μνημεῖο. Καί ἐπειδὴ ἡ Βηθανία εἶναι κοντά στά Ἱεροσόλυμα, πολλοί Ἰουδαῖοι εἶχαν πάει γιά νά παρηγορήσουν τίς δύο ἀδελφές γιά τόν θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ τους. Πῶς πέρασαν τέσσερις ἡμέρες; Ἡ πρώτη ἡμέρα εἶναι ὅταν ἔστειλαν ἀνθρώπους νά ποῦν στό Χριστό ὅτι ὁ Λάζαρος ἀσθενεῖ. Δύο ἀκόμα ἡμέρες πού ἔμεινε πέραν τοῦ Ἰορδάνου, σύνολο μέχρι τώρα τρεῖς ἡμέρες. Καί τέταρτη ἡμέρα εἶναι αὐτή κατὰ τήν ὁποία ὁ Χριστός πῆγε στή Βηθανία.

“Ἡ οὖν Μάρθα ὡς ἤκουσεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται, ὑπήντησεν αὐτῷ· Μαρία δέ ἐν τῷ οἴκῳ ἐκαθέζετο. Εἶπεν οὖν ἡ Μάρθα πρὸς τόν Ἰησοῦν· Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, ὁ ἀδελφός μου οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. Ἀλλά καί νῦν οἶδα, ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσῃ τόν Θεόν, δώσει σοι ὁ Θεός” (στ.χ. 20-

22).

Ἡ Μάρθα λοιπόν ὅταν ἄκουσε ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς πῆγε ἔξω νά τόν προϋπαντήσῃ. Ἡ ἀδελφή της ἡ Μαρία ἔμεινε στό σπίτι τους. Φαίνεται ὅτι μόνο στή Μάρθα εἶπαν ὅτι ἔρχεται ὁ Χριστός γι’ αὐτό καί μόνον ἐκεῖνη ἔτρεξε νά Τόν προϋπαντήσῃ καί τοῦ εἶπε: “Κύριε, ἂν ἦσουν ἐδῶ δέν θά εἶχε πεθάνει ὁ ἀδελφός μου. Ἀλλά καί τώρα γνωρίζω ὅτι ὅσα ζητᾶς ἀπό τόν Θεόν, ἐκεῖνος σοῦ τά δίδει”. Ἡ Μάρθα δέν ἦταν ἀκόμα στερεωμένη στήν πίστη γι’ αὐτό δέν καταλαβαίνει ὅτι ὁ Χριστός, ὡς Θεός, εἶναι πανταχοῦ Παρών γι’ αὐτό καί νομίζει ὅτι τό θαῦμα θά γινόταν μόνο ἂν ὁ Χριστός ἦταν κοντά στόν Λάζαρο προτοῦ ἐκεῖνος πεθάνει. Πιστεύει ἀκόμα ὅτι ὁ Χριστός ζητᾶ ἀπό τόν Θεό καί ὁ Θεός τοῦ χαρίζει, ὅχι ὁμως ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός.

“Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἀναστήσεται ὁ ἀδελφός σου. Λέγει αὐτῷ Μάρθα· οἶδα, ὅτι ἀναστήσεται ἐν τῇ ἀναστάσει, ἐν τῇ ἑσχάτῃ ἡμέρᾳ” (στ.χ. 23-24).

Ὁ Χριστός ταπεινά τῆς ἀπαντᾶ ὅτι θά ἀναστηθεῖ ὁ ἀδελφός της. Καί ἐκεῖνη γνωρίζοντας ἀπό τίς προφητείες γιά τή μέλλουσα ἀνάσταση, Τοῦ ἀπαντᾶ ὅτι γνωρίζει ὅτι θά ἀναστηθεῖ στήν ἑσχάτη ἡμέρα ὅπου θά ἀναστηθοῦν οἱ δίκαιοι ὅπως ἀναφέρει ὁ Προφήτης Ἡσαΐας καί ἄλλοι.

“Εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωὴ· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἄν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καί πᾶς ὁ ζῶν, καί πιστεύων εἰς ἐμέ, οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα. Πιστεύεις τοῦτο; Λέγει αὐτῷ· Ναί Κύριε, ἐγὼ πεπίστευκα ὅτι σύ εἶ ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ εἰς τόν κόσμον ἐρχόμενος” (στ.χ. 25-27).

Ὁ Χριστός λοιπόν ἀπαντᾶ στή Μάρθα ὅτι Αὐτός εἶναι ἡ Ἀνάσταση καί ἡ Ζωή καί ὅποιος πιστεύει σ’ Αὐτόν δέν πεθαίνει ποτέ. Καί πραγματικά, ὅσοι Τόν ἀγαποῦν καί Τόν πιστεύουν θά ἀναστηθοῦν καί θά ζοῦν αἰώνια μαζί Του καί ὁ θάνατος δέν μπορεῖ νά τούς κυριεύσει ὅπως ὀρίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. στ.7). Ἄραγε ὁμως αὐτό τό πιστεύουμε; Γι’ αὐτό καί ὁ Χριστός ρωτᾶ τήν Μάρθα, ἂν τό πιστεύει καί ἐκεῖνη Τοῦ

ἀπαντᾶ, ὅτι ναί τό πιστεύει ὅτι εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.

“Καί ταῦτα εἰποῦσα, ἀπῆλθε καί ἐφώνησε Μαρία, τήν ἀδελφήν αὐτῆς, λάθρα εἰποῦσα· ὁ Διδάσκαλος πάρεστι καί φωνεῖ σε· ἐκείνη ὡς ἤκουσεν, ἐγείρεται ταχύ καί ἔρχεται πρὸς αὐτόν. Οὐπω δέ ἐληλύθει ὁ Ἰησοῦς εἰς τήν κόμην, ἀλλά ἦν ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ὑπῆντησεν αὐτῷ ἡ Μάρθα” (στιχ.28-30).

Ἄφου ἡ Μάρθα ὁμολόγησε τόν Ἰησοῦ Υἱόν τοῦ Θεοῦ, πῆγε καί ἐράναξε κρυφά τήν ἀδελφή της. “Ὁ διδάσκαλος εἶναι ἐδῶ καί σέ ζητεῖ” τῆς εἶπε. Ἀμέσως, ἡ Μαρία ὅταν τό ἄκουσε αὐτό σηκώθηκε γρήγορα καί πῆγε πρὸς τόν Ἰησοῦ. Τόν συνάντησε ἔξω ἀπό τήν πόλη, ἐκεῖ πού Τόν εἶχε προϋπαντήσει ἡ Μάρθα. Τό “λάθρα εἰποῦσα”, σημαίνει ὅτι ἡ Μάρθα μίλησε κρυφά στήν ἀδελφή της, εἴτε γιά νά μήν ταράξει τήν ἡσυχία τοῦ σπιτιοῦ πού βρισκόταν σέ πένθος, εἴτε γιά νά μήν τό ἀκούσει κανεῖς ἀπό τούς Ἰουδαίους πού ἔψαχναν τόν Ἰησοῦ γιά νά Τόν σκοτώσουν. Καί τί τῆς εἶπε; “Ὅτι ὁ δάσκαλος ἦλθε καί σέ καλεῖ. Ὁ Χριστός μας βέβαια δέν τήν εἶχε ζητήσει, ἀλλά ἔτσι τῆς εἶπε ἡ Μάρθα γιά νά ἔλθει κι αὐτή στήν προϋπάντηση τοῦ Χριστοῦ. Καί τόσο πολύ ἀγαποῦσε ἡ Μαρία τόν Χριστό, πού ἀμέσως σηκώθηκε καί ἔτρεξε νά Τόν βρεῖ ὅταν ἄκουσε ὅτι εἶχε ἔλθει. Καί ὁ Χριστός μας ὡς καρδιογνώστης, ἐπειδή ἤξερε ὅτι θά ἔλθει καί ἡ Μαρία σέ προϋπάντησή Του, γι’ αὐτό εἶχε σταθεῖ σ’ ἐκεῖνο τό σημεῖο καί τήν περιμένε.

“Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι, οἱ ὄντες μετ’ αὐτῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ καί παραμυθούμενοι αὐτήν, ἰδόντες τήν Μαρίαν, ὅτι ταχέως ἀνέστη καί ἐξῆλθεν, ἠκολούθησαν αὐτῇ, λέγοντες· ὅτι ὑπάγει εἰς τό μνημεῖον, ἵνα κλαύσῃ ἐκεῖ” (στιχ. 31).

Οἱ Ἰουδαῖοι δηλαδή τούς ὁποίους ἀναφέρου-

με ὅτι πῆγαν νά παρηγορήσουν τίς δύο ἀδελφές, ὅταν εἶδαν τή Μαρία ἔτσι ξαφνικά νά σηκώνεται καί νά φεύγει γρήγορα, τήν ἀκολούθησαν γιατί νόμιζαν ὅτι πηγαίνει στόν τάφο τοῦ ἀδελφοῦ της γιά νά κλάψει. Ἐπειδή ἡ Μάρθα κρυφά τῆς εἶπε ὅτι ἔχει ἔρθει ὁ Ἰησοῦς καί οἱ ὑπόλοιποι δέν τό ἄκουσαν, ἄρα δέν τό γνώριζαν.

“Ἡ οὖν Μαρία, ὡς ἦλθεν, ὅπου ἦν ὁ Ἰησοῦς, ἰδοῦσα αὐτόν, ἔπεσεν εἰς τοῦς πόδας αὐτοῦ, λέγουσα αὐτῷ· Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανέ μου ὁ ἀδελφός” (στιχ. 32).

Ἡ Μαρία λοιπόν ὅταν ἐφθασε ἐκεῖ πού ἦταν ὁ Ἰησοῦς ἔπεσε στά πόδια του καί Τοῦ εἶπε, αὐτό πού καί ἡ ἀδελφή της Μάρθα Τοῦ εἶχε πεί, δηλαδή ὅτι ἐάν ἦταν ὁ Κύριος ἐκεῖ, δέν θά εἶχε πεθάνει ὁ ἀδελφός τους. Βλέπουμε ὅμως πώς ἡ Μαρία, ἔπεσε στά πόδια τοῦ Χριστοῦ, γεγονός πού δείχνει ὅτι τοῦ εἶχε περισσότερη ἀγάπη καί πίστη ἀπό τήν ἀδελφή της Μάρθα.

“Ἰησοῦς οὖν, ὡς εἶδεν αὐτήν κλαίουσαν, καί τοῦς συνελθόντας αὐτῇ Ἰουδαίους κλαίοντας, ἐνεμβοιμήσατο τῷ πνεύματι καί ἐτάραξεν ἑαυτόν καί εἶπεν· Ποῦ τεθείκατε αὐτόν;” (στιχ. 33-34).

Ὁ Χριστός μας λοιπόν ὅταν εἶδε τήν Μαρία νά κλαίει, καί τούς ὑπόλοιπους Ἰουδαίους πού τήν ἀκολουθοῦσαν νά κλαῖνε κι αὐτοί, λυπήθηκε πολύ καί ρώτησε, πού ἔχουν θάψει τόν Λάζαρο.

Έκανε αυτή την ερώτηση, όχι γιατί ως Θεός δέν γνώριζε πού βρισκεται ο τάφος, αλλά διότι ήθελε νά Τόν ακολουθήσουν όσο γίνεται πιό πολύ, γιά νά Του δείξουν πού είναι ο τάφος, άρα κατόπιν γιά νά δοῦν τό μέγα θαῦμα.

“Λέγουσιν αὐτῷ· Κύριε, ἔρχου καί ἴδε. Ἐδάκρυσεν ὁ Ἰησοῦς” (στιχ. 35).

Στήν ερώτησή Του τοῦ ἀπαντοῦν νά τοῦς ἀκολουθήσει γιά νά δεῖ πού ἔθαψαν τόν Λάζαρο. Ὁ Κύριός μας τότε δάκρυσε, ὡς ἄνθρωπος, γιὰτί ἀγαποῦσε πολύ τόν Λάζαρο.

**“Ἐλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· Ἴδε πῶς ἐφι-
λει αὐτόν. Τινές δέ ἐξ αὐτῶν εἶπον· Οὐκ ἠδύ-
νατο οὗτος, ὁ ἀνοιξας τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ
τυφλοῦ, ποιῆσαι, ἵνα καί οὗτος μὴ ἀποθάνῃ;”**
(στιχ.36-37).

Βλέποντας οἱ Ἰουδαῖοι τά δάκρυα τοῦ Χρι-
στοῦ, θαύμαζαν γιὰτί ἔλεγαν κοιτᾶτε πόσο τόν
ἀγαποῦσε, πού κλαίει. Καί ἄλλοι ἔλεγαν· Αὐτός
πού ἀνοῖξε τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ τυφλοῦ δέν μπο-
ροῦσε νά κάνει κάτι γιά τόν φίλο του τόν Λάζα-
ρο; Ἀλλά δέν ξέρουν οἱ ἄπιστοι καί οἱ ταλαίπω-
ροι, ὅτι τό θαῦμα πού θά γίνει θά εἶναι πολύ μεγα-
λύτερο!

**“Ἰησοῦς οὖν πάλιν ἐμβρομιώμενος ἐν
ἑαυτῷ, ἔρχεται εἰς τό μνημεῖον. Ἦν δέ στή-
λαιον καί λίθος ἐπέκειτο ἐπ’ αὐτῷ. Λέγει ὁ
Ἰησοῦς· ἄρατε τόν λίθον”** (στιχ. 38-39).

Καί ὁ Χριστός μας φθάνει στόν τάφο, πολύ
ταραγμένος, ὅπως καί πρίν, καί τοῦς λέει νά
σηκώσουν τήν πέτρα πού σκέπαζε τόν τάφο. Γιὰτί
ὅμως λέει στοὺς ἀνθρώπους νά σηκώσουν τήν
πέτρα; Ἀφοῦ θά ἀνέσταινε νεκρό τετραήμερο δέν
εἶχε τήν δύναμη νά κάνει τό ἀπλούστερο, δηλαδή
νά σηκώσει τήν πέτρα ἀπό τόν τάφο; Καί βέβαια
μποροῦσε νά τό κάμει. Ἀφοῦ μποροῦσε νά κάνει
τό μεγάλο, μποροῦσε νά κάνει καί τό μικρότερο.
Ἀλλά ὅμως, ήθελε καί ὁ ἄνθρωπος νά συνεργήσει
στό θαῦμα, ἀλλά καί νά εἶναι μάρτυρας τοῦ θαύ-
ματος, γιὰτί ὅταν μετά τοῦς ρωτοῦσαν ἄν εἶναι
ἀλήθεια γιά τήν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου, θά ἀπα-
ντοῦσαν ὅτι καί μέ τά μάτια τους εἶδαν τό θαῦμα,
καί μέ τά χέρια τους κύλησαν τήν πέτρα.

“Λέγει αὐτῷ ἡ ἀδελφή τοῦ τεθνηκότος

**Μάρθα· Κύριε, ἤδη ὄξει· τεταρταῖος γάρ ἐστι.
Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· οὐκ εἶπόν σοι, ὅτι ἐάν
πιστεύσῃς ὄψει τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ;”** (στιχ.
39-40).

Ἡ Μάρθα, ἀμέσως ἔσπεσε νά Τόν σταματή-
σει λέγοντας ὅτι θά μυρίσει πολύ μετά ἀπό τέσσε-
ρεις ἡμέρες νεκρός, ἀλλά ὁ Χριστός προσπαθεῖ
νά τῆς ἐνισχύσει τήν πίστη λέγοντάς της, ὅτι ἄν
πιστέψεις ὅτι εἶμαι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, θά καταλά-
βεις ὅτι μπορῶ νά ἀναστήσω τόν ἀδελφό σου.

**“Ἦραν οὖν τόν λίθον, οὗ ἦν ὁ τεθνηκός
κειμένος. Ὁ δέ Ἰησοῦς ἤρε τοὺς ὀφθαλμούς
ἄνω, καί εἶπε· Πάτερ εὐχαριστῶ Σοι, ὅτι
ἤκουσάς μου. Ἐγώ δέ ἤδην, ὅτι πάντοτε μου
ἀκούεις· ἀλλά διά τόν ὄχλον τόν περιεστώτα
εἶπον, ἵνα πιστεύσωσιν, ὅτι Σὺ μέ ἀπέστειλας”**
(στιχ. 41-42).

Ἀφοῦ σήκωσαν λοιπόν τήν πέτρα ἀπό τόν
τάφο τοῦ Λαζάρου, ὁ Χριστός ὑψωσε τοῦς
ὀφθαλμούς Του στόν οὐρανό, γιά νά εὐχαριστή-
σει μέ προσευχή τόν Θεό, διότι πάντοτε Τόν ἀκού-
ει καί εἶπε τήν προσευχή αὐτή δυνατά, γιά νά
πιστέψουν καί οἱ ὑπόλοιποι, ὅτι ὡς Θεός ἐνεργεῖ.
Προσεύχεται γιά νά δώσει παράδειγμα καί σέ
ἐμᾶς νά προσευχόμεθα, καί μέ τά λόγια Του φαί-
νεται ὅτι κανένα πρᾶγμα δέν κάνει μόνος Του
ἀλλά εἶναι ἐνωμένος ὡς Υἱός μέ τόν Πατέρα Του
καί ἀπεσταλμένος τοῦ Πατρὸς.

**“Καί ταῦτα εἰπὼν, φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύ-
γασε· Λάζαρε, δεῦρο ἔξω”** (στιχ. 43).

Καί μέ δυνατῆ φωνῇ, προστάζει τόν Λάζαρο
νά βγεῖ ἔξω ἀπό τόν τάφο σάν νά μιλοῦσε σέ
ζωντανό καί ὄχι σέ νεκρό. Καί φώναξε “Λάζαρε
δεῦρο ἔξω”, γιά νά γνωρίσει ὁ Ἄδης, ποιός εἶναι
Αὐτός πού τόν διατάσσει. Τοῦ φώναξε “Λάζαρε
δεῦρο ἔξω”, γιά νά δοῦν οἱ ἄνθρωποι τί εἶναι ἀνά-
σταση τῶν νεκρῶν καί νά καταλάβουν οἱ πλανε-
μένοι Ἰουδαῖοι ὅτι ἀφοῦ μπόρεσε νά ἀναστήσει
τόν Λάζαρο, θά ἀναστήσει σέ λίγες μέρες καί τόν
ἑαυτόν Του, γιὰτί Αὐτός εἶναι ὁ ἐξουσιαστής καί
ὁ βασιλεὺς τοῦ θανάτου.

**“Καί ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκός, δεδεμένος τοὺς
πόδας καί τὰς χεῖρας κειρίαις· καί ἡ ὄψις
αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέδετο. Λέγει αὐτοῖς ὁ**

Ἰησοῦς λύσατε αὐτόν καί ἄφετε ἰπάγειν” (στιχ. 44).

Καί ἀμέσως μέ τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ ἀναστήθηκε ὁ νεκρός καί βγήκε ἔξω ἔχοντας δεμένα ἀκόμα μέ τά σάβανα τά χέρια καί τά πόδια του. Τά σάβανα ἦταν γιά πιστοποίηση τοῦ ἀληθινοῦ θανάτου του, γιά νά μήν ποῦν ὅτι κατά φαντασία ἦταν πεθαμένος καί θαμμένος. Γι’ αὐτό εἶπε ὁ Χριστός στούς Ἰουδαίους μέ τά χέρια τους νά λύσουν τά σάβανά του, γιά νά διαπιστώσουν ὅτι εἶναι σαβανομέ- νος ὅπως τόν θάψανε.

“Πολλοί οὖν ἐκ τῶν Ἰουδαίων, οἱ ἐλθόντες πρός τήν Μαρίαν καί θεασάμενοι ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν. Τινές δέ ἐξ αὐτῶν ἀπῆλθον πρός τούς Φαρισαίους καί εἶπον αὐτοῖς ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς” (στιχ.45-46).

Πολλοί ἀπ’ αὐτούς πού ἦταν παρόντες πίστεψαν τότε στόν Χριστό, καί ἄλλοι πῆγαν στούς Φαρισαίους καί τούς εἶπαν ὅσα ἔκανε ὁ Κύριος. Εἶτε ἀπό πολύ ἀγάπη πρός τόν Χριστό καί καταφρόνηση τῶν Ἰουδαίων, εἶτε ἀπό φθόνο γιά ὅσα θαυμαστά ἐνεργοῦσε ὁ Κύριος.

Αὐτή εἶναι ἡ ὑπόθεσις τῆς μεγάλης ἐορτῆς πού μᾶς περνᾶ καί ἐμᾶς ἀπό τή Μεγάλη Σαρακοστή στήν πορεία πρός τό Θεῖο Πάθος καί τήν Ἀνάστασι, τήν ὁποία εἶθε ὅλοι μας νά ἐορτάσωμεν μέ περισσότερη πίστη, ἐμπιστοσύνη μας καί κυρίως ἀγάπη πρός τόν Σωτήρα Χριστό μας.

*Μέγας Συναξαριστής
τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.
Συναξαριστής Τριωδίου.*

ΙΕΡΑΤΙΚΕΣ ΣΤΟΛΕΣ

ἀναλαμβάνει τό
ιερογραφεῖο τῆς Μονῆς μας.

Ἐπικοινωνεῖστε στό τηλεφώνο

τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

26340-44391

(ῥες 9.30-1.30 καί 6-8.30)

Ἡ παρασκευή καί ὁ καθαγιασμός τοῦ ἈΓΙΟΥ ΜΥΡΟΥ στό ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ

Ἡ παρασκευή καί ὁ καθαγιασμός τοῦ Ἁγίου Μύρου, γεγονόςῦς ἰδιαίτερης σημασίας στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, θά πραγματοποιηθεῖ φέτος κατά τή διάρκεια τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο.

Τό Ἅγιο Μύρο παρασκευάζεται περίπου κάθε δέκα χρόνια στό Φανάρι καί χρησιμοποιεῖται στό μυστήριό τοῦ Βαπτίσματος γιά τήν μετάδοση τῶν δωρεῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στους Ὁρθόδοξους.

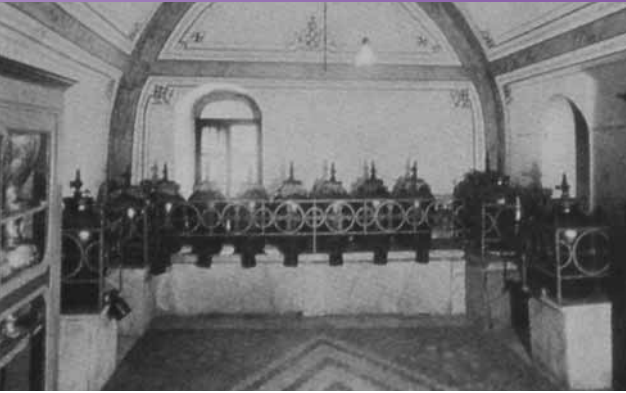
Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαῖος θά καθαγιασθεῖ γιά δεύτερη φορά κατά τήν Πατριαρχεία του νέα ποσότητα Ἁγίου Μύρου τήν Μ.

Πέμπτη τό πρωῖ, παρουσία ἐκπροσώπων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

Ἡ ὄλη προετοιμασία τῆς παρασκευῆς τοῦ Μύρου θά ἀρχίσει τήν Κυριακή τῶν Βαΐων, ὅταν ὁ Πατριάρχης μέ εἰδική εἰγὴ θά ἀναθέσει στόν Ἄρχοντα Μυρεψοῦ καί στούς συνεργάτες του Μυρεψοῦς τήν εὐθύνη τῆς ὄλης διεργασίας.

Πρόκειται γιά ἓνα ἔργο πολύ ὑπεύθυνο, πού ἀπαιτεῖ εἰδικές γνώσεις. Γιά αὐτό τό ἄξιωμα τοῦ Μυρεψοῦ πάντα ἀναλαμβάνουν φαρμακοποιοί καί χημικοί.

Σήμερα, ἐπικεφαλῆς τους εἶναι ὁ Ἄρχων Μυρεψοῦς Προδρόμος Θανάσογλου, ἐνώ τῆς Ἀριμῶδιας Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, προεδρεῖ ὁ Μητροπολίτης

Ἡλιουπόλεως καὶ Θεῶν Ἀθανάσιος.

Ἡ διαδικασία τῆς παρασκευῆς καὶ “ἐψήσεως”, τοῦ ψησίματος δηλαδή, τοῦ Μύρου γίνεται στό εἰδικά διαμορφωμένο κουβούκλιο πού βρίσκεται στόν περίβολο τοῦ Πατριαρχείου.

Τά ὑλικά μέ τά ὁποῖα παρασκευάζεται τό Ἅγιο Μύρο εἶναι:

Ἀρωματικά φιντά, δρόγες καί αἰθέρια ἔλαια, ἀπό τά ὁποῖα τό σημαντικότερο εἶναι τό ροδέλαιο τό ὁποῖο ἀποστέλλεται ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας.

Τά συστατικά αὐτά μέ διάφορες παραλλαγές καί προσθήκες, ἐμφανίζονται σέ καταλόγους ἀπό τόν 8ο αἰῶνα μέχρι καί τό τέλος τοῦ 19ου αἰῶνα.

Ἐνδεικτικά ἀναφέρουμε, τό ἔλαιο, τόν οἶνο, τό κιννάμωμο, τήν Ἴριδα, τήν μαστίχη Χίου, τήν ἀγγελική, τό σάμικο, τά μύρα, τό μυροβάλανο, τή ζινγκίβερη, τή νάρδο καί τά φύλλα τοῦ Ἰνδικοῦ. Ἐπίσης χρησιμοποιεῖται καί μόσχος, αἰθεριοῦχο ζωϊκό ἔκκριμα ἀπό τόν ἀδένα τοῦ ἀρσενικοῦ μοσχαριοῦ.

Ἡ “ἐψησις” ἀρχίζει τή Μεγάλη Δευτέρα τό πρωῒ μετά τή Θεῖα Λειτουργία, ὅποτε ἀγιάζονται τά βασικά συστατικά τοῦ Μύρου κατά τή διάρκεια εἰδικῆς ἀκολουθίας, στήν ὁποῖα προΐσταται ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης. Καί ὅπως ὀρίζει τό τυπικό, ὁ Πατριάρχης ραντίζει μέ ἀγιασμένο ὕδωρ τούς λέβητες, τά σκευῆ καί τά ὑλικά γιά τήν παρασκευή τοῦ Ἁγίου Μύρου.

Στή συνέχεια, κρατώντας ἀναμμένα τά δικηρο-τρίκερα, ἀνάβει τόν κάθε λέβητα (πέντε συνολικά), στούς ὁποίους ἔχουν τοποθετηθεῖ ὡς καύσιμη ὕλη φθαμένα ἐκκλησιαστικά ἔντυπα, καθώς καί ἀχρηστα ξύλα ἀπό διάφορα μέρη τοῦ Ναοῦ (ἀναλόγια, στασίδια κ.α). Κατόπιν ὁ Πατριάρχης, ἀναγιγνώσκει περικοπές ἀπό τό Ἱερό Εὐαγγέλιο. Ἡ ἀνάγνωση συνεχίζεται ἀπό Ἀρχιερεῖς καί Ἱερεῖς οἱ ὁποῖοι

ἐναλλάσσονται σέ τακτά χρονικά διαστήματα.

Ἡ διαδικασία αὐτή ἀκολουθεῖ μέ τήν ἴδια τυπική διάταξη τήν Μ. Τρίτη καί τήν Μ. Τετάρτη, ὅποτε τό Μύρο, διαηγές ἔλαιο, μεταγγίζεται σέ μεγάλους ἀργυρούς ἀμφορεῖς, σέ μικρά ἀργυρά δοχεῖα καθώς καί σέ ἀλαβάστρινα, τά ὁποῖα μεταφέρονται στό Πατριαρχικό παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Ἀπό ἐκεῖ, τή Μ. Πέμπτη τό πρωῒ, μέ λιτανεῖα, μεταφέρονται στόν Πατριαρχικό Ναό ἀπό 24 ἱερεῖς πού κρατοῦν τούς 12 ἀμφορεῖς, ἀπό 35 περίπου Ἀρχιερεῖς πού κρατοῦν ἀργυρά καί ἀλαβάστρινα δοχεῖα καί τόν Πατριάρχη πού κρατεῖ ἀργυρό δοχεῖο.

Στή διάρκεια τῆς Θεῖας Λειτουργίας πού προεξάρχει ὁ Πατριάρχης, γίνεται ὁ καθαγιασμός τοῦ Μύρου πού παρασκευάσθηκε. Οἱ ἀμφορεῖς καί τά ὑπόλοιπα δοχεῖα τοποθετοῦνται γύρω καί ἐπάνω στήν Ἁγία Τράπεζα.

Τό Ἅγιο Μύρο τό ὁποῖο ἀποστέλλεται καί σέ ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, χρησιμοποιεῖται ἐπίσης γιά τό Χρῆμα τῶν προσερχομένων στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἑτεροδόξων, οἱ ὁποῖοι ἤδη ἔχουν βαπτισθεῖ στό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος σύμφωνα μέ τήν τάξη τοῦ δόγματός τους καθώς καί στόν καθαγιασμό νέων Ἱερῶν Ναῶν, κ.α...

Ἅγιο Μύρο παρασκευάσθηκε στό Φανάρι στή διάρκεια τοῦ 20ου αἰῶνος, ἑννέα φορές:

1. 1903 ἐπί Πατριαρχείας Ἰωακείμ τοῦ Γ΄
2. 1912 ἐπί Πατριαρχείας Ἰωακείμ τοῦ Γ΄
3. 1928 ἐπί Πατριαρχείας Βασίλειου τοῦ Γ΄
4. 1939 ἐπί Πατριαρχείας Βενιαμίν τοῦ Α΄
5. 1951 ἐπί Πατριαρχείας Ἀθηνάγορου τοῦ Α΄
6. 1960 ἐπί Πατριαρχείας Ἀθηνάγορου τοῦ Α΄
7. 1973 ἐπί Πατριαρχείας Δημητρίου τοῦ Α΄
8. 1983 ἐπί Πατριαρχείας Δημητρίου τοῦ Α΄
9. 1992 ἐπί Πατριαρχείας Βαρθολομαίου

ἰσοσελ. “Ἀντιαιρετικόν Ἐγρόλιον”

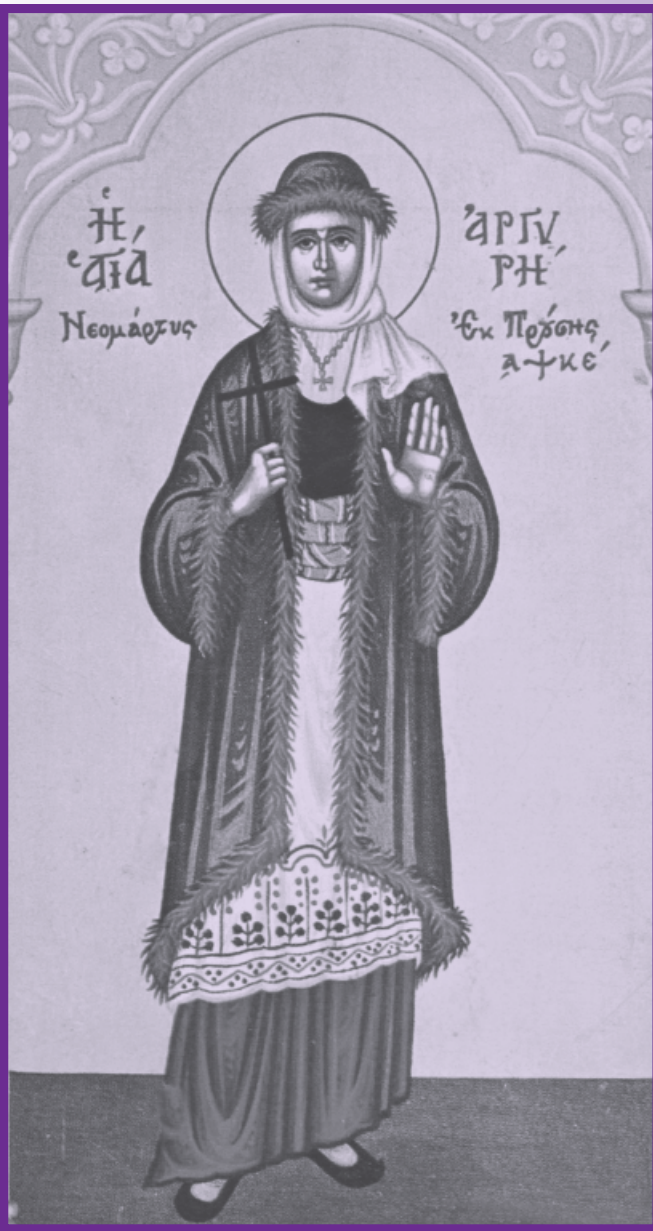
ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος δ΄.

Ταχύ προκατάλαβε

Τυράννους κατήσχυνας ἐν τοῖς βασάνοις σεμνή,
δειχθεῖσα πολυάθλε ὡσπερ ἀδάμας στερορός,
Χριστοῦ μάρτυς ἔνδοξε, ἔδειξας ἐναθλοῦσα
πρὸς Χριστόν τὸν Σωτῆρα, ἔρωτά τε καὶ ζῆλον
καὶ ἀκόρεστον πόθον, δι' ὃ σε Ἀργυρή,
Αὐτός ἀξίως ἐδόξασε.

Εἶχε ἀληθινὰ ἡ Ἀργυρή, σάν ἄλλη Χαναναία πίστη, εἶχε φρονημάδα, εἶχε ταπεινοφροσύνη. Ἀλλά, ἂν ἔλειπε ἀπὸ τὴν καρδιά της ἡ ἐπιμονή, δέν θά ἐκέρδιζε τὸν Παράδεισο. Ὑπέμεινε σταθερή καὶ ἀσάλευτη στὸν σκοπὸ της, ἂν καὶ βρῆκε πολλές δυσκολίες στὴ ζωὴ της, καὶ γιὰ τοῦτο ἐνίκησε καὶ ἐπέτυχε αὐτὸ πού ποθοῦσε, δηλαδή νά γίνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐπιμονὴ στά καλά ἔργα εἶναι ἀρετὴ, τόσο ἀναγκαῖα, ὥστε χωρὶς αὐτὴ, κανεὶς δέν ἀπολαμβάνει τὴ σωτηρία του. Ἡ ἠθική, τὸ Εὐαγγέλιο, διδάσκει ὅτι ἐκεῖνος μόνον φθάνει στὸν Παράδεισο, ὁ ὁποῖος περπατεῖ στὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς. Τοῦτο τὸν δρόμο βλέπουμε νά εἰκονίζεται στὴν Ἁγία Γραφή, (Δευτ.κη΄ 12) μέ

Ἡ ΑΓΙΑ

ΑΡΓΥΡΗ

1688-1721

ἡ Νεομάρτυς ἐκ Προύσσης

“τήν κλίμακα τοῦ Ἰακώβ”, πού στηρίζεται στή γῆ καί φθάνει μέχρι τόν οὐρανό. Μέ αὐτή τήν κλίμακα οἱ Ἄγγελοι κατεβαίνουν στους ἀνθρώπους, φέρνοντας τή χάρη τοῦ Θεοῦ, καί οἱ ἄνθρωποι μέ αὐτή, ὅταν γίνουν ὅμοιοι μέ τούς Ἄγγελους, ἀνεβαίνουν στήν αἰώνια βασιλεία.

Ἡ πίστη, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλπίδα, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ ὑπακοή, ἡ σωφροσύνη, ἡ προσευχή, ἡ νηστεία, ἡ ἀγρυπνία καί ἄλλες ἀρετές εἶναι τά σκαλοπάτια αὐτῆς τῆς οὐράνιας κλίμακας, τήν ὁποία ἀνέβηκε ἡ νεωπάτη Ἀργυρή καί κατόρθωσε νά εἰσέλθει στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἡ γέννησις καί ἡ καταγωγὴ της.

Ἡ Ἁγία Ἀργυρὴ γεννήθηκε στήν Προύσσα τῆς Βιθυνίας, ἀπὸ ἐνάρετους καί εὐλαβεῖς γονεῖς, τόν Γεώργιο καί τὴ Σωσάννα. Κοντὰ στό σπίτι τῆς Ἀργυρῆς, κατὰ κακὴ τύχη βρισκόταν τό σπίτι κάποιου ἀλλόθρησκου προύχοντα, τοῦ ὁποίου ὁ γιὸς μόλις εἶδε τὴν Ἀργυρὴ, τόσο θαμπώθηκε ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της, ὥστε θέλησε νά δημιουργήσει μαζί της σχέσεις ἐρωτικές καί νά τὴν κάνει νά ἀλλαξοπιστήσει.

Ὁ ἐρωτομανὴς ἀλλόθρησκος.

Μιά μέρα συναντᾷ τὴν Ἀργυρὴ στό δρόμο καί τῆς ἀποκαλύπτει τὰ αἰσθήματά του, ἀλλὰ ἡ Ἀργυρὴ ἀτάραχη καί σταθερὴ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ αὐτόν, πράγμα πού τόν ἔκανε ἔξω φρενῶν καί δυνάμωσε τό πάθος του. Ὅποτε ἄρχισε νά ἐνοχλεῖ καί τούς γονεῖς της, ἀπειλώντας τους μέ τὴ ζωὴ τῆς κόρης τους, ἂν δὲν ἀλλαξοπιστήσει. Ἡ Ἀργυρὴ τότε ἀναφέρει στους γονεῖς της τὰ τρέχοντα, ὅποτε οἱ δύστηχοι τρομοκρατημένοι, ἀποφασίζουν νά τὴν παντρεύουν μέ ἕνα χριστιανό νέο, γιὰ νά γλιτώσουν ἀπὸ τίς κακὲς ἐπιθυμίες καί τίς πιέσεις τοῦ ἀλλόθρησκου.

Γάμος καί ἀπαγωγή.

Πράγματι σὲ ἡλικία δεκαεπτὰ ἐτῶν, μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὀδηγεῖται νύμφη ὠραιότατη στήν ἐκκλησία γιὰ νά παντρευτεῖ ὀρθόδοξο νέο συγχωριανό της. Ἀλλὰ ὅμως ὁ γάμος τῆς Ἀργυρῆς δὲν ἔσβησε τό πάθος τοῦ ἀλλόθρησκου.

Καί ὅταν μετὰ ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες ἡ νεόνυμφος ὀδηγεῖται ἀπὸ τό σύζυγό της στήν ἐκκλησία κατὰ τό ἔθιμο, γιὰ νά γίνει παράκληση, ἐμφανίζεται μπροστά της ὁ ἐρωτομανὴς γιὸς τοῦ προύχοντα μαζί μέ εἴκοσι ἄλλους ἀλλόθρησκους νέους κακῆς διαγωγῆς καί ἀρπαύζον τὴ νύμφη ἀπὸ τό μέσον τῶν γονέων καί συγγενῶν της καί τοῦ συζύγου της. Ἡ Ἀργυρὴ, ἀντὶ νά βρεθεῖ στήν ἐκκλησία, βρίζεται στό δικαστήριο μέ τὴ νυμφικὴ της ἐνδυμασία, καί μέ μία ἀναφορὰ ἐναντίον της, πού τὴν ὑπέγραψαν ἔξι ἀπὸ αὐτοὺς πού τὴν ἀπήγαγαν, πού ἔγραφε ὅτι ἡ Ἀργυρὴ, θυγατέρα τοῦ Γεωργίου καί τῆς Σωσάννας εἶχε ὑποσχεθεῖ στό γιό τοῦ προύχοντα ὅτι θά ἀλλαξοπιστήσει.

Παράξενη δίκη.

Ὁ κριτὴ, πού ἦταν καί πατέρας τοῦ ἀλλόθρησκου, καταδικάζει τὴν Ἀργυρὴ νά ἀλλαξοπιστήσει καί νά παντρευθεῖ τό γιό του. Ἡ Ἀργυρὴ στάθηκε μπροστά στήν ἀπόφαση τοῦ κριτοῦ ἀμετάπιστη, ἀλύγιστη καί ἄφοβη. Ὁργισμένος ὁ δικαστὴς, διέταξε νά τὴ δέσουν καί νά τὴ φυλακίσουν...

Οἱ δύστηχοι γονεῖς μὴ μπορώντας νά παρηγορηθοῦν ἀπὸ τὴ στέρηση τῆς μονακριβῆς θυγατέρας τους, ἔσπευσαν μέσω τοῦ Μητροπολίτου Προύσσης νά εἰδοποιήσουν τόν Πατριάρχη στήν Κωνσταντινούπολη. Μετέβηκαν καί οἱ ἴδιοι μέ τόν ἀντιπρόσωπο τοῦ Μητροπολίτου νά διαμαρτυρηθοῦν στήν τουρκικὴ κυβερνήση. Ἀλλὰ τό μόνο πού κατάφεραν ἦταν νά μεταφερθεῖ ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἡ Ἀργυρὴ σὲ δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κριτοῦ, μέχρις ὅτου δικασθεῖ σὲ ἀνώτατο δικαστήριο στήν Κωνσταντινούπολη.

Τὴ ἑπαύριο, ἀδύνατη καί ταλαιπωρημένη, ἡ Ἀργυρὴ ὀδηγεῖται στὶς φυλακὲς τῆς Κωνσταντινούπολης μέχρις ὅτου ὀρισθεῖ ἡ δίκη. Δύο χρόνια ὁ σύζυγος καί οἱ γονεῖς της ἀγωνίζονται νά ὀρισθεῖ ἡ ἡμέρα τῆς δίκης. Τέλος ὀδηγεῖται στό δικαστήριο, ἀλλὰ ἡ ἀπόφαση εἶναι ἡ ἴδια μέ τοῦ κριτοῦ τῆς Προύσσης, πού ἔλεγε: Ἡ χριστιανὴ Ἀργυρὴ ἢ θά ἀλλαξοπιστήσει νά παντρευτεῖ τό γιό τοῦ προύχοντα ἢ θά κλεισθεῖ σὲ ἰσόβια δεσμά.

Καί πάλι ὁ ἐρωτομανὴς ἀλλόθρησκος ὀργι-

σμένος με την ἀλύγιστη στάση της Ἀργυρῆς κατόρθωσε ὥστε νά τήν ἄλυσοδέσουν καί νά τήν ὀδηγήσουν στή φυλακή.

Ραβδισμοί καί μαρτύρια.

Ἡ ἀκλόνητη καί ἀληθινή πίστη πρὸς τὸ Σωτήρα Ἰησοῦ Χριστοῦ δέν ὑποχωρεῖ οὔτε μπροστά στό φοβερότερο θάνατο.

Ἔτσι καταδικάστηκε ἡ Ἀργυρῆ νά σαλπίζει στή φυλακή, δεμένη με ἀλυσίδες, ἀνάμεσα σέ ἀνήθικες γυναῖκες, πού τίς διέταξαν νά βασανίζουν τήν Ἀργυρῆ ἡμέρα καί νύκτα γιὰ νά τήν ἀναγκάσουν νά ἀλλαξοπιστήσει. Κάθε μέρα τήν βασάνιζαν με σκληροῦς ραβδισμούς, σκλη-

ραγωγίες καί νηστείες.

Ἡ δύστυχη μητέρα της, Σωσάννα, μὴ ἀντέχοντας τὰ βασανιστήρια τῆς ἀγαπημένης της μοναχοκόρης μετὰ δύο χρόνια πέθανε καί αὐτὴ μέσα στή φυλακή.

Τὰ βάσανα, οἱ ραβδισμοί, οἱ ἀγρυπνίες καί οἱ νηστείες ἀδυνάτιζαν καί ἔφθειραν σιγά σιγά τὴν Ἀργυρῆ. Τέλος, ἀφοῦ κατάλαβε ὅτι τὸ τέλος πλησίαζε, κοινώνησε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, πρῶγμα ὁμως πολὺ δύσκολο μέσα στή φυλακή. Ἀλλὰ ἡ θεία χάρις τῆς ὑπέδειξε τὸν τρόπο.

Μέσα στή φυλακὴ ἦταν κλεισμένος ἓνας γέρος γιὰ χρῆνι στό κράτος, καί ἐπειδὴ ἦταν μέσα πολλὰ χρόνια καί ὅλοι τὸν γνῶριζαν, τὸν ἄφηναν πότε-πότε νά κινεῖται περισσότερο ἐλεύθερα. Αὐτὸν κρυφὰ κατόρθωσε νά φωνάξει ἡ Ἀργυρῆ καί νά τοῦ ἐμπιστευθεῖ τὴ θέλησή της. Καί αὐτὸς βοήθη τὸν προϊστάμενο τῆς ἐκκλησίας τῆς φυλακῆς, καί τοῦ ἀνέφερε τὴν ἐπιθυμία τῆς Ἀργυρῆς. Ὁ προϊστάμενος, ὅπως συνηθίζετο τότε σέ τέτοιες περιστάσεις, ἔβαλε μέσα σέ μιὰ σταφίδα τὰ Ἀχραντα Μυστήρια καί ὁ γέροντας τὰ μετέφερε με σεβασμὸ στό βάθος τῆς φυλακῆς πού βρισκόταν ἄλυσοδεμένη ἡ Ἀργυρῆ. Ἐκεῖνη, ἀφοῦ πρῶτα προσευχήθηκε, κοινώνησε καί μετὰ ἀπὸ

είκοσιτέσσερις ώρες παρέδωσε τήν άγία της ψυχή στά χέρια του Πλάστη και Θεου της μετά από δεκαέξι χρόνων φρικτά μαρτύρια. Η Άργυρή τήν 5η Άπριλίου 1721, ένταφιάζεται κατά τήν έπιθυμία της σέ μιá άκηρ στόν περίβολο του ναού τής όσιομάρτυρος Άγίας Παρασκευής στό Χάσκιοι (Πικρίδιο), πού ήταν τότε νεκροταφείο.

Ό γέροντας πού τήν κοινώνησε, τήν άκολουθεί ώς τόν ένταφιασμό της και θέτει πάνω στόν τάφο της ένα κιονίσκο μέ ένα σταυρό χαραγμένο επάνω.

Δικαίωση.

Στίς 30 Άπριλίου 1725, τελείται ή άνακομιδή των λειψάνων της, έπειδή ζήτησε τούτο πολύς κόσμος πού έν γνώριζε τά βάσανα πού υπέφερε επί τόσα όλόκληρα χρόνια ή Άργυρή. Κατά τήν άνακομιδή, τή βρήκαν όλόσωμη νά ευωδιάζει. Άμέσως είδοποίησαν τόν Πατριάρχη Παΐσιο, ό όποιος άφου έρεύνησε άυτοπροσώπως και είδε μέ τά μάτια του τό θαύμα, έλειτούργησε μέ όλη τήν Τερά Σύνοδο και διέταξε νά θέσουν τό άγιο λείψανό της σέ ιδιαίτερη λάρνακα. Ίδου τί γράφει και ό Πατριάρχης:

Ώ, των θαυμασιών σου Χριστέ. Άφου άνοιξαμεν τόν τάφον είδα νά μένει σωο και άφθορο τό άγιο αúτης σκήνος, νά άναβλύζει δέ θαυμασίαν ευωδίαν και νά κάνει σέ όλους θαύματα.

Άπό τότε, άποφασίζεται στίς 30 Άπριλίου νά έορτάζεται ή μνήμη της μέ άρχιερατική λειτουργία και μετά άπό αúτη γίνεται ή λιτανεία.

Κατά τήν ήμέρα της μνήμης της, όποτε άπό παντού έφταναν πλήθη χριστιανών, ήρθε και μιá χριστιανή ευλάβης μέχρι φανατισμού, πού άφου προσκύνησε, θέλησε νά λάβει ένα δάκτυλο άπό τό χέρι του λειψάνου, τό όποιο και έκαμε. Τότε, τήν ίδια στιγμή, θαμπώνουν τά μάτια της, δέ βλέπει τίποτε και μήτε μπορεί νά άπομακρυνθει άπό τή λάρνακα. Όμολογεί σέ όλους τήν άμαρτία της, ζητεί συγχώρηση και έπιστρέφει τό ιερό δάκτυλο πού είχε κόψει. Έμεινε 40 ήμέρες κοντά στήν Άγία Λάρνακα μέ νηστείες και προσευχές γιά νά έλευθερωθει άπό τήν ασθένειά της, πράγμα πού έγινε. Τό ίδιο έπαθε και μιá άλλη πού

θέλησε νά άποσπάσει μιá τριχα άπό τά μαλλιά της Άγίας.

Τήν ιεράν της άκολουθία συνέγραψαν οι ψάλτες και οι λόγιοι τής Κωνσταντινούπολης, άφου ήρθαν στό προάστειο Χάσκιοι, ή όποία ύπάρχει και ψάλλεται ώς σήμερα. Τήν κεφαλή τής άγίας Άργυρης λέγεται ότι κατόρθωσε νά τήν άποσπάσει ρώσος μοναχός και νά τήν φέρει στή Ρωσία, όπου έορτάζεται και ή μνήμη της τήν ίδια ήμέρα και εκεί, στίς 30 Άπριλίου.

Αúτά και τόσο μεγάλα ήταν τά βάσανα και τά μαρτύρια τής μακαρίας αúτης γυναικός, τής όποίας τόν βίο και τήν άρετή ευχόμαι νά τήν μιμηθούν και οι σημερινές μας γυναίκες.

Η λάρνακα μέ τό άγιο λείψανο πού διετηρείτο άκέρατο, επί αιώνες βρισκόταν στό Πικρίδιον (Χάσκιοι) στό ναό τής Άγίας Παρασκευής, στόν περίβολό της, πού κάποτε χρησιμοποιείτο ώς κοιμητήριον και πού εκεί είχε ταφεί και ή Άγία, και σήμερα βρίσκεται ό τάφος της κι ένα μικρό ναΐδριο στή χάρη της. Επί αιώνες και πλέον, στίς 30 Άπριλίου γινόταν πανηγυρική λειτουργία και περιφορά τής λάρνακας μέ τό άγιο λείψανό της. Και σήμερα πάντα γίνεται επί τόπου στήν Άγία Παρασκευή ή λειτουργία, αλλά ή λάρνακα μέ τό άγιο λείψανο δέν ύπάρχει πλέον. Τό 1955, μέ τά θλιβερά γεγονότα του Σεπτεμβρίου εκείνου, όπου ό τουρκικός όχλος έκανε φοβερές καταστροφές εναντίον των χριστιανών τής Πόλης, ιδιαίτερα στίς εκκλησίες, άφου λεηλάτησαν και τό ναό τής Άγίας Παρασκευής, πέταξαν έξω τήν άγία λάρνακα και τήν έκαψαν. Άπό τό άγιο λείψανο τής Άγίας ευρέθηκαν έλάχιστα μέσα στά άποκαΐδια, πού τώρα φυλάσσονται σέ μιá μικρή λειψανοθήκη και μέ αúτην και πολύ πόνο και ευλάβεια γίνεται κάθε χρόνο ή πανηγυρική λειτουργία στό ναό τής Άγίας Παρασκευής και ή λιτάνευση των άγίων της λειψάνων, μέ τήν μικρή αúτη λειψανοθήκη στά χέρια ευλαβούς ιερέως.

(Διασκευή Χρυσούλας Κατζημαννίου φιολόγου, άπό τήν όμώνυμη πραγματεία Φιλ. Στεφ. Σιλπιτιόη Άθήνα 2005 Έκδοσις τρίτη.)

Ἡ Γερόντισσα Ἁγνή ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ † 1999

*ἀνακαινίστρια καὶ Καθηγουμένη
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κάτω Παναγιᾶς Ἄρτας*

Στὴ χορεία τῶν
χαρισματικῶν γεροντισσῶν
ἀνήκει καὶ ἡ μακαριστὴ γερό-
ντισσα Ἁγνή Παπαδημητρίου
(+1999) καθηγουμένη καὶ ἀνα-
καινίστρια τῆς γυναικείας
(ἀπὸ τὸ 1953) Ἱερᾶς Μονῆς
Κάτω Παναγιᾶς Ἄρτας.

Σὀνος τῶν Ἠπειρωτῶν
Μιχαὴλ καὶ Παρασκευῆς
Παπαδημητρίου, γεννή-
θηκε στὸ Μέτσοβο τὸ
1918. Ὅμως ἀπὸ πολὺ
μικρὴ ἡλικία βρέθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ
συγκεκριμένα στὸν Βύρωνα, ὅπου μετε-
γκαταστάθηκε ἡ οἰκογένειά της. Ἐκεῖ εἶχε
τὴν εὐκαιρία, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐγκύκλιες
σπουδῆς στὸ Σχολαρχεῖο καὶ τὸ Γυμνάσιο
νά μνηθεῖ στὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ
Μοναχικῆς τάξεως καὶ ζωῆς ἀπὸ τὶς μεγά-
λες πνευματικὲς προσωπικότητες π. Ἁγγε-

λο Νησιώτη καί Γέροντα Ἱερώνυμο Σιμωνοπετρίτη.

Τετραμένη ἀπό τά ἰσχυρά βέλη τοῦ Θεοῦ Ἔρωτα τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ, μέ τήν εὐχή τοῦ Γέροντος Ἱερωνύμου, τό ἔτος 1945 βρίσκεται στήν Ἱερά Μονή τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Ζερμπίτης στήν Σπάρτη, ὅπου λαμβάνει μετά ἀπό τριετή δοκιμασία καί τήν Μοναχική κουρά, μετανομασθεῖσα ἀπό Ἀρετή σέ Ἀγνή, πρὸς τιμή τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Ἀγνῆς. (21 Ἰανουαρίου).

Σοβαρά ὁμως προβλήματα ὑγείας, πού τῆς παρουσιάστηκαν καί τά ἐπιδείωνε τό κλίμα τῆς περιοχῆς, τήν ἀνάγκασαν νά βρεῖ νέο τόπο ἀφιερώσεως. Ἡ λύση τῶν προβλημάτων αὐτῶν τῆς δόθηκε σ' ἓνα προσκυνηματικό ταξίδι στήν Ἄρτα τό ἔτος 1953. Ἡ ἴδια ἔλεγε ὅτι “μόλις πάτησα τό πόδι μου στήν ἐρειπωμένη αὐλή τῆς Βυζαντινῆς Μονῆς τῆς Κάτω Παναγιάς, ἡ Μεγαλόχαρη τῆς Ἡλείου ἔκανε τό θαῦμα τῆς. Οἱ πόνοι καί τά συμπτώματα τῆς ἀρρώστειας κόπηκαν μαχαίρι. Ἦταν φανερό τό κάλεσμα τῆς Παναγίας, ἅμα τῆ θεραπεία μου γιά νά ἀναλάβω τό σπίτι τῆς...”

Ἔτσι παίρνοντας καί τήν ἐντολή ἀπό τόν τότε Μητροπολίτη Ἄρτας κ.κ. Σεραφεῖμ (τόν μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν), γιά τή δημιουργία γυναικειᾶς Ἱεράς Μονῆς, ἡ γερόντισσα ξεκίνησε μέ ἰδιαίτερο ζήλο τό θεοφιλές ἔργο τῆς.

Ἦδη στίς 7-1-1955, στή διάρκεια τῆς ἀγρυπνίας τῆς Συνάξεως τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, λαμβάνει τό Μέγα καί Ἀγγελικό Σχῆμα ἀπό τόν Μητροπολίτη Σεραφεῖμ.

Μέ τήν ἀνδρεία τῆς ψυχῆ, τό δραστήριο χαρακτήρα καί τό ἀκαμπτο ἀγωνιστικό τῆς φρόνημα, μέ θυσία καί αὐταπάρηση ἀνοικοδόμησε μέ κομμάτια ἀπό τήν καρδιά τῆς τόν ἅγιο χῶρο τῆς Ἱεράς Μονῆς τῆς Κάτω Παναγιάς, τόν ἐρειπωμένο ἀπό τόν Β' Παγκόσμιο καί ἐμφύλιο πόλεμο. Κάθε τι ἔμπυχο καί ἄπυχο στό Μοναστήρι εἶναι ποτισμένο ἀπό τά δάκρυα τῶν προσευχῶν τῆς καί τούς ἰδρώτες τῶν κόπων τῆς, ἔχοντας σάν ὄπλα τήν ἀδιάλειπτη προσευχή καί τήν ἔντονη μυστηριακή ζωή καί σάν προστάτη καί βοηθό τῆς τήν Παναγία τήν Γερόντισσα, τήν ὁποία εἶχε ἐγκαταστήσει σάν ἡγουμένη τῆς καρδιάς τῆς καί τῆς Μονῆς.

Ἀκτινοβολώντας τό ὀρθόδοξο μοναστικό πνεῦμα, σάν γνήσια ὀρθόδοξη μοναχή, διδάσκοντας Χριστό, ἐμπνέει καί δημιουργεῖ γυναικεῖα ἀδελφότητα. Ὑπό τήν καθοδήγησή τῆς, ντύθηκαν τό ράσο καί κατετάγησαν στή συνοδεία τῆς εἰκοσιδύο μονάστριες. Γιά πενήντα περίπου χρόνια σήκωνε καί τό βαρῦ σταυρό τῆς πνευματικῆς καθοδήγησης τῶν μοναζουσῶν.

Μέ ἀπέραντη ἀγάπη, διάκριση, ταπεινώση καί συμμόρφωση στήν πατερική παράδοση, προσπαθοῦσε νά μορφώσει τόν Χριστό στήν καρδιά κάθε μοναχῆς, γεγονός πού ἀπαιτοῦσε πολλή ὑπομονή καί μακροθυμία ἀφοῦ κάθε ἄνθρωπος ἔχει διαφορετικό χαρακτήρα. Γνώριζε ἡ γερόντισσα ὅτι γιά νά συγκροτηθεῖ ἓνας πνευματικός ὄργανισμός, ὁ ὑπεύθυνος ὀφείλει νά κατεβεῖ στό ἐπίπεδο τοῦ ὁποιοῦδήποτε ἀδελφοῦ καί νά ἔχει τή δύναμη νά τόν σηκώσει ἀπό τήν πτώση του διαθέτοντας πολλή ἀγάπη, πολλή ὑπομονή καί μαεστρία, γιά νά τόν θέσει ἐνώπιον τοῦ σκοποῦ του καί τῶν ὑποχρεώσεών του ἀπέναντι τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ. Ἔτσι, ἡ μακαριστή γερόντισσα πλάτυνε τόσο πολύ τήν καρδιά τῆς, ὥστε νά χωρεῖ καί νά σκεπάζει τά προβλήματα, τίς ἀνησυχίες καί τίς ἀδυναμίες κάθε πνευματικοῦ τῆς τέκνου. Παράλληλα πρόσφερε τόν ἑαυτόν τῆς σάν παράδειγμα πρὸς μίμηση, τόσο στήν ἐξωτερική συμπεριφορά ὅσο καί στήν ἐσωτερική πνευματική ἐργασία. Ἡ προσευχή ἦταν ἡ συνεχῆς ἀδολεσχία τῆς, μέχρι τίς τελευταῖες ἀναπνοές τῆς.

Ἦδη ὁμως, ἀπό τό 1983 ἓνα σοβαρό πρόβλημα ἀνεπάρκειας τῆς καρδιάς ἄρχισε νά τήν ταλαιπωρεῖ. Ἡ ἴδια ὀπλισμένη μέ ἰώβειο ὑπομονή, τό ἀντιμετώπισε γιά δεκαῆξι ὀλόκληρα χρόνια, χωρίς νά παύσει νά δοξολογεῖ τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ. Σέ ἀνταμοιβή τῆς ὑπομονῆς καί τῆς ταπεινώσεώς τῆς, ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας, τήν κάλεσε ὄχι τυχαία κοντά Του, κατά τήν Ἀναστασιμη περίοδο γιά νά συνεγερθεῖ μαζί Του στό ἀνέσπερο φῶς τῆς Βασιλείας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Μιά ραγδαία ἐπιδείνωση τῆς ὑγείας τῆς, τήν ὡδηγεῖ στόν θάλαμο τῆς μονάδας ἐντατικῆς θεραπείας τοῦ νοσοκομείου. Τό μοναχικό μαρτύριο τῆς γερόντισσας εἰσέρχεται σέ μιὰ πιό ὀδυνηρή φάση. Μακριά πλέον ἀπό τήν προσφιλή τῆς Μονή, δίνει

ἔπαινον ἐξαγγέλει ἔκκλη-
σία”. (44, 14-15)

Ἐπῆρξε πράγματι ἡ
γερόντισσα Ἄγνη μιὰ
φωτεινὴ προσωπικότητα.
Ἐργάσθηκε καὶ κοπίασε
καὶ προσέφερε ἀθόρυβα καὶ
μέ μοναδικὴ ἀγάπη, πού
πολύ σπάνια μποροῦν νά
νιώσουν ἄνθρωποι.

Σάν χαρακτῆρας δια-
κρινόταν γιὰ τὴν ἀνεπιτή-
δευτὴ καὶ γνήσια εὐσέβεια
καὶ τὸν πηγαῖο φόβο Θεοῦ,
τὴν κατὰ Χριστὸν ταπεινω-
σὴ καὶ τὶς συναφεῖς μέ αὐτὴ
ἀρετὴς τῆς σεμνότητος, τῆς
καταδεκτικότητος καὶ τῆς
γνησιότητος.

Ἰαπεθανόταν τὸν
εὐσεβισμό καὶ τὴν ἐπίπλαστὴ φαρισαϊκὴ συμπε-
ριφορὰ στὴν Ἐκκλησία, τὰ ψεύτικα προσωπεῖα,
πού πολλές φορές φοροῦν οἱ ἄνθρωποι, τὴν χαλ-
κευμένη ταπεινοφοροσύνη, γιατί ἡ ἴδια ἦταν
πάντοτε γνήσια, εἰλικρινής, τίμια καὶ εὐθύς στὶς
σχέσεις της μέ τοὺς ἀνθρώπους.

Εὐσπλαχνικὴ καὶ συγκαταβατικὴ, ἀναδεί-
χθηκε στὶς συνειδήσεις κληρικῶν, μοναχῶν, προ-
σκυνητῶν, ὀρφανῶν, ἀνήμπορων καὶ ἀπροστά-
τευτων, πού τὴν γνώρισαν σάν Μητέρα καὶ γι’
αὐτό τὴν ἀποκαλοῦσαν ἐγκάρδια MANA. Παράλληλα μέ τὴν φροντίδα γιὰ τὴν πνευματικὴ
καθοδήγησι τῆς ἀδελφότητος τῆς Μονῆς, πολὺ
συχνὰ μοιραζόταν τὶς ὕλικές καὶ πνευματικὲς
ἀνάγκες, τὸν πόνο καὶ τὰ προβλήματα κάθε
ἀνθρώπου πού ζητοῦσε τὴν βοήθειά της. Ἡ
πόρτα τῆς Μονῆς καὶ ἡ ἐλεημὼν καρδιά της ἦταν
πάντα ἀνοιχτὴ γιὰ τὸν καθένα πάσχοντα “ἀδελ-
φό τοῦ Χριστοῦ”. Ποτέ δὲν ὑπολόγισε καὶ δὲν
λυτήθηκε ἔξοδα, προκειμένου νά περιποιηθεῖ τὸν
ἄστεγο, τὸν ὀρφανό, τὸν φοιτητὴ, τὸν στρατιώτη,
τὸν ταξιδεμένο, τὸν ἀπροστάτευτο. Πίστευε στὸν
Εὐαγγελικὸ λόγο “... ἐφ’ ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τού-
των τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποι-
ήσατε” καὶ τὸν ἐφάρμοξε μέ τὴν τακτικὴ “μὴ
γνώτω ἡ ἀριστερὰ σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου”.

μιὰ τιτάνια μάχη γιὰ νά κρατηθεῖ στὴ ζωὴ. Ὅμως
τὴν 22η Μαΐου τοῦ ἔτους 1999, ἡμέρα Σάββατο
καὶ διανύοντας τὴν χαρμόσυνη πασχάλια περιό-
δο, ἡ ξενοδόχος γῆ τὴν παραδίδει στὴν ἀγκαλιὰ
τοῦ οὐρανοῦ...” Τὴν δοκίμασε ὁ Νυμφίος Χρι-
στός ὅπως ὁ χρυσοχόος, δοκιμάζει τὸ χρυσάφι μέ
τὴ φωτιά στό χωνευτήριο. Καὶ τὴν βρῆκε ἄξια
Νύμφη. Καὶ τὴν πῆρε στὰ χέρια Του. Καὶ καμμία
θλίψη καὶ κανένας πόνος δὲν θά τὴν ἀγγίξει
πλέον.

“Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ
ἄψηται αὐτῶν βάσανος”.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ μνήμη καὶ ἡ λήθη ὑφαι-
νουν τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅμως γιὰ τὴ μακα-
ριστὴ γερόντισσα Ἄγνη, ἡ διαρκὴς μνήμη της μᾶς
συνοδοεῖ, ἐπειδὴ ἀναδείχθηκε σὲ κορυφαῖο στέ-
λεχος τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας καὶ ὄχι μόνο, προ-
σφέροντας σ’ αὐτὴ πολυτιμότερες ὑπηρεσίες,
λόγω τῶν ποικίλων φυσικῶν χαρισμάτων, τὰ
ὁποῖα πληθωρικὰ στόλιζαν τὴν προσωπικότητά
της. Ἐπιχειρώντας νά σκιαγραφήσουμε μερικὲς
πτυχὲς τῆς ταλαντούχου καὶ ἰσχυρῆς προσωπι-
κότητάς της, μποροῦμε νά ἐπαναλάβουμε τοὺς
λόγους τοῦ σοφοῦ Σειράχ: “τό σῶμα αὐτῆς ἐν
εἰρήνῃ ἐτάφη καὶ τό ὄνομα αὐτῆς ζήσεται εἰς
γενεάς· σοφίαν αὐτῆς διηγῶνται λαοὶ καὶ τὸν

Είχε τήν ἀπλότητα ἑνός μικροῦ παιδιοῦ καί συγχρόνως τήν εὐγένεια μιᾶς ἀρχόντισσας. Ἀλησιμόνητη μένει στους προσκυνητές τῆς Μονῆς, ἡ εἰκόνα τῆς ἐπιβλητικῆς τῆς παρουσίας, στήν κεντρική εἴσοδο τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς μετά τήν Κυριακάτικη Θεία Λειτουργία, νά στέκεται ὄρθια (παρά τό προχωρημένο τῆς ἡλικίας καί τά προβλήματα υἱείας) καί νά χαιρετᾷ καί νά τιμᾷ τόν καθένα ξεχωριστά.

Ἡ ἀβρααμαία φιλοξενία, ὁ ἀπλός εὐαγγελικός καί πατερικός τῆς λόγος καί ἡ ἀνοιχτή ἀγκαλιά, πού πρόσφερε χωρίς διακρίσεις σέ κάθε ἐπισκέπτη τῆς Μονῆς, ἀποδείκνυε περίτρανα ὅτι κάτω ἀπό τήν ὑψηλή, μελαχροινή καί ἐπιβλητική τῆς μορφή κρυβόταν ἕνας ἄνθρωπος μέ διάκριση, βαθύτατη ταπεινώση, μέ πληρότητα ἀγάπης καί πίστεως καί γνήσιο ἐκκλησιαστικό ἦθος. Ἡ ψυχὴ τῆς ἀντανάκλωσε μέ γλυκύτητα καί ἀπλότητα τούς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἄν καί διήλθε τῆ ζωὴ τῆς διὰ μέσου πολλῶν θλίψεων, χύνοντας ποταμούς δακρύων, ἂν καί συνάντησε μεγάλες δυσκολίες καί πολλές ἀντιδράσεις, ἐντούτοις μέ τό ἀνδρεῖο φρόνημα πού τήν χαρακτήριζε καί τίς παννύχιες προσευχῆς τῆς, κατάφερε νά ἀντιμετωπίζει κάθε δύσκολη κατάσταση ἔχοντας πάντοτε τήν ἐλπίδα τῆς στή Θεία Πρόνοια καί στίς μεσιτεῖες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ἄνθρωπος ἀθόρυβης διακονίας μέ ἀνεπιτήδευτη καί γνήσια εὐσέβεια, μέ πηγαῖο φόβο Θεοῦ, μέ ἀνόθευτη ταπεινώση καί εἰλικρινῆ μετριοφροσύνη, δίδαζε αὐτά καί σέ ἄλλους μέ τό παράδειγμα τῆς πράξεώς τῆς καί μέ τήν σεβάσμα καί ἱερὴ τῆς παρουσία.

Ἀναλογιζόμαστε σήμερα τούς ἀγῶνες τῆς γιὰ τόν Χριστό, τήν ὑπομονή τῆς σέ ὅλα τά λυτηρά τῆς μοναχικῆς πολιτείας, τίς ὀλονύκτιες προσευχῆς τῆς, τίς πολύωρες προσκαρτερήσεις στόν Ναό μέ τίς ἐκτενεῖς δεήσεις, τίς ἀκατάπαυστες καί διάπτρες ἱκεσίες, τούς ἐκ βαθῶν στεναγμούς.

Ἐπαινοῦμε καί θαυμάζουμε τῆς θεοφρόνου αὐτῆς μοναχῆς τό μαρτυρικό φρόνημα μέ τήν καρτερική διαγωγή, τήν πολλή αὐταπάρηση, τίς σκληρές καί πολυήμερες νηστείες, τίς κακοπάθειες τοῦ σώματος, τίς πολλές καί ἐπίμοχθες γονυκλισίες.

Παραδειγματιζόμαστε ἀπό τόν πλοῦτο τῆς

ψυχικῆς τῆς ὠραιότητος, ἀπό τήν ἐπιμέλεια τοῦ καρπτοῦ τῆς καρδίας ἀνθρώπου, τό ἦθος καί τήν κοσμιότητα τῆς μοναχικῆς τῆς πολιτείας καί διαγωγῆς, τήν σιωπὴ τῶν χειλέων ἀλλά καί τῆς ψυχῆς τήν ἀκατάπαυστη μέ τόν Θεόν καί τούς Ἁγίους Του συνομιλία, τήν ἀπλότητα τῶν τρόπων, τήν πηγαία καί ἀστείρευτη ἀγάπη, τήν ἀνεξικακία καί συγχωρητικότητα, τήν πολλή μακροθυμία πρὸς πάντας.

Τά τέλη τῆς μακαριστῆς γερόντισσας δέν ἦταν ἀνόδυνα. Ἦταν ὁμως χριστιανικά, ἀνεπαισχυντα καί εἰρηνικά. Ἦταν χριστιανικά, γιατί ὅπως ἄλλωστε καί ὀλόκληρη ἡ ζωὴ τῆς, ἦταν

στοραμμένα πρὸς τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί τῆς “Γερόντισσας” Παναγίας. Ἐκεῖ εἶχε ρίξει τό ἀγκυροβόλι τῆς ἐλπίδας τῆς καί ἐκεῖ ἀκουμποῦσε μέ ἀμετάθετη ἐμπιστοσύνη. Ἦταν ἀνεπαισχυντα, γιατί ἀγωνίσθηκε νά διακονεῖ μέχρι τέλους τήν Μονὴ τῆς Κάτω Παναγίας “ἀνεπαισχύντω προσώπω καί πεφωτισμένη καρδίᾳ”. Ἦταν τέλος εἰρηνικά, γιατί διατήρησε ὄχι μόνο στό πρόσωπο, ἀλλά καί στήν ψυχὴ τῆς, μέχρι τελευταίας τῆς πνοῆς, τήν ἡρεμία, τήν γαλήνη καί τῆ γλυκύτητα Ἐκείνου πού γλυκαίνει “τά τῶν εὐσεβῶν αἰσθητήρια”.

Ἐβάστασε τά “στίγματα” τοῦ Χριστοῦ περιχαρῶς στό σαρκίον τῆς καί ἡ δύναμις Αὐτοῦ “ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ἐτελειώθη”.

ἱερεὺς Δημήτριος Λάμπρου

ΘΑΥΜΑΣΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΠΑΡΑΛΥΣΙΑ ΠΕΝΤΕ ΕΤΩΝ ΕΓΙΝΕ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΠΙΑΤΗΣΕ ΑΜΕΣΩΣ!

Άγαπητοί μου χριστιανοί, Σήμερα στο έντυπο αυτό μου δίνεται ή αφορμή προς δόξαν Θεού να σας διηγηθώ ένα αληθινό θαύμα του Τιμίου και Ζωοποιού Ξύλου

πού φέρει μέσα στον έπιστήθιο Σταυρό του, ο Γέροντας τής Ήεράς Μονής Τρικόρφου π. Νεκτάριος Μουλατσιώτης.

*Του Άρχιμ. Λεοντίου Γερανίου
Θεολόγου*

Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Η χριστιανική Άδελφότητα “Απόστολος Παύλος”, στην Αύστραλία, τό 1992 προσκάλεσε τόν Άρχιμ. π. Νεκτάριο Μουλατσιώτη γιά νά πραγματοποιήσει χριστιανικές ορθόδοξες ομιλίες πρós τά μέλη τής Άδελφότητός της.

Ώς γνωστόν στήν Αύστραλία κατοικούν πάρα πολλοί Έλληνες οί όποιοι διψούν γιά τήν Έλλάδα καί τήν Όρθοδοξία.

Πολλοί θεολόγοι έξ Έλλάδος πού είχαν πάει στήν Αύστραλία γιά νά μιλήσουν στους εκεί Έλληνες, δέχθηκαν επιθέσεις από τούς επίσημους εκκλησιαστικούς φορείς.

Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ ΤΟΥ

Ό Αρχιμανδρίτης Νεκτάριος Μουλατσιώτης επισκέφθηκε τόν Γέροντά του π. Αύγουστινο, Μητροπολίτη τότε Φλωρίνης και τόν ρώτησε τί νά πράξει, αν δηλαδή πρέπει νά πάει στην Αυστραλία ή όχι. Ό Γέροντας Αύγουστίνος του έδωσε τήν εύλογία του και του τόνισε ότι όταν πάει, θά επισκεφθεί πρώτα τόν Αρχιεπίσκοπο Αυστραλίας, όπως τό τυπικό όρίζει και στίς όμιλίες του προς τά μέλη τής Αδελφότητας του “Αποστόλου Παύλου”, δέν θά αναφερθεί καθόλου σέ κανένα εκκλησιαστικό πρόσωπο. Συγκεκριμένα ό Γέροντας Αύγουστίνος του είπε: “Θά κηρύξεις μόνον Χριστό και Έλλάδα, σέ άλλα θέματα δέν θά έπεκταθείς”.

Έχοντας τήν εύλογία του Γέροντά του ό π. Νεκτάριος ξεκίνησε για τό μακρινό αυτό ταξίδι έχοντας μαζί του και τόν νυν Αρχιμανδρίτη Νεκτάριο Θεοδωρικάκο, ό οποίος είναι γεννημένος στην Αυστραλία.

Η Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας δέν δέχθηκε συνάντηση μέ τόν π. Νεκτάριο. Όμως ό έλληνισμός κατέφθανε κατά εκατοντάδες οι όποιες δέν άργησαν σέ λίγες ήμέρες νά γίνουν χιλιάδες λαού σέ όποιο σπίτι φιλοξενηθεί ό π. Νεκτάριος και μιλούσε. Όλοι έτρεχαν νά πάρουν τήν εύχή του, αλλά και νά τόν ακούσουν.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Επισκέφθηκε αρκετές πόλεις, όπως τή Μελβούρνη, τό Σίδ-

νεύ, τήν Αδελαΐδα και τό Πέρθ. Ένα πλήθος λαού που πολλές φορές ξεπερνούσε και τά 1.000 άτομα, κατέφθανε, όπως προαναφέραμε, στίς κατοικίες που παρέμενε ό π. Νεκτάριος. Οι οικοδεσπότες όταν έπρόκειτο νά μιλήσει ό π. Νεκτάριος, τοποθετούσαν μικρόφωνα και μεγάφωνα έντός και εκτός οικίας, ώστε νά μπορούν τά πλήθη νά παρακολουθούν τά όσα θά τούς έλεγε. Στην πόλη του Σίδνεϋ έγιναν όμως θαυμαστά σημεΐα, τά όποια θά καταγράψουμε σήμερα.

Σέ άλλα τεύχη έχουμε έπίσης αναφερθεί στον έπιστήθιο θαυματουργό Σταυρό του πατρός Νεκταρίου.

ΤΡΙΑ ΜΕΓΑΛΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Στό τεύχος μας αυτό θά αναφερθούμε στά θαύματα του Σταυρού που επέτρεψε ό Κύριος νά τελεστούν προς χάριν των πιστών στό Σίδνεϋ τής Αυστραλίας και τά όποια θά σας τά εξιστορήσουμε όπως μας τά περιέγραψαν οι πρωτα-

γωνιστές και μάρτυρες αυτών των θαυμάτων, δηλαδή ή κ. Ανδριάννα Παυλίδη (που ήταν παράλυτη τότε), ή κόρη της Εϋριδίκη Παυλίδη, οι όποιες κατάγονται από τήν Κύπρο και ό Αρχιμ. Νεκτάριος Θεοδωρικάκος ό όποιος συνόδευε τότε τόν Γέροντα π. Νεκτάριο Μουλατσιώτη.

“Ήταν 26 Σεπτεμβρίου του 1992, ήμέρα Σάββατο όταν τόν επισκέφθηκε ή οικογένεια Παυλίδη μαζί μέ τήν άνάπηρη σύζυγο και μητέρα τους κ. Ανδριάννα Παυλίδη, ή όποια ήταν καθηλωμένη εδώ και πέντε χρόνια έπάνω σέ ένα άναπηρικό καροτσάκι. Ό κόσμος μέσα στό σπίτι ήταν πάρα πολύς και ό Γέροντας άπλως τούς χαρέπισε. Η οικογένεια του ζήτησε όμως νά σταυρώσει τήν άνάπηρη κυρία Ανδριάννα, αλλά ό Γέροντας τούς είπε: “Νά έλθετε αύριο Κυριακή (27 Σεπτεμβρίου) τό βράδυ στό σπίτι που θά μέ φιλοξενήσουν. Εκεί θά μπορέσω νά σας σταυρώσω και θά σας διαβάσω κάποιες εύχές”.

Ό π. Νεκτάριος στίς 27 Σεπτεμβρίου ήμέρα Κυριακή, άναμένοντας τόν κόσμο στό σπίτι των Κυπριών για νά τούς μιλήσει

Τό σπίτι, μᾶς λέει ἡ κ. Ἀνδριάννα, ἦταν στό Blacktown στή συνοικία πού μέναμε κι ἐμεῖς, τό εἶχαν μιά οικογένεια πού καταγόταν κι αὐτή ἀπό τήν Κύπρο.

Ξημέρωνε Κυριακή καί ὁ Γέροντας πῆγε νά ἐκκλησιαστεῖ σέ μία Ρωσική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἐκεῖ ἦρθαν ἄρκετοί Ἕλληνες νά ἐκκλησιαστούν καί κάποιοι ἀπό τήν οικογένεια Παυλίδη. Οἱ Ρῶσοι ὡς γνωστόν ἀκολουθοῦν τό Παλαιό Ἡμερολόγιο, ἔτσι ἡ ἡμερομηνία μέ τό Παλαιό Ἡμερολόγιο ἦταν 14 Σεπτεμβρίου, τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ὅπως μᾶς ἐνημερώνει ἡ Εὐρυδίκη Παυλίδη, κόρη τῆς κ. Ἀνδριάννας, μετά τήν Θεία Λειτουργία τήν πλησίασε ὁ π. Νεκτάριος καί τῆς εἶπε: “Νά μὴν ξεχάσετε ἀπόψε τό βράδυ νά φέρετε τήν μητέρα σας στό σπίτι τῶν Κυπρίων νά τήν σταυρώσω. Νά ἔλθετε ὅλη ἡ οικογένεια, διότι ἡ μητέρα σας ἀπόψε τό βράδυ θά γίνε καλά”. Φυσικά ἡ ἴδια

ὅπως μᾶς εἶπε, δέν πίστεψε στά λόγια τοῦ π. Νεκταρίου, διότι ἡ μητέρα τῆς ἦταν παράλυτη πέντε χρόνια καί οἱ γιατροί ἀδυνατοῦσαν νά τήν θεραπεύσουν, ὁμως μετέφερε τά λόγια του σέ ὅλη τήν οικογένειά τῆς. Ἀλλά καί ὁ ἀδελφός τῆς Γεώργιος, δέν πίστεψε καί αὐτός, γι’ αὐτό καί δέν ἤθελε νά πάει μαζί τους. Συνεχίζοντας νά μᾶς περιγράφει τά γεγονότα ἡ Εὐρυδίκη μᾶς λέει: “Ἐμεῖς φύγαμε καί πῆγαμε στό σπίτι πού ἦταν ὁ π. Νεκτάριος. Ξαφνικά ὁμως βλέπουμε τόν ἀδελφό μου νά ἔρχεται τελικά καί αὐτός στό σπίτι τῶν Κυπρίων ὅπου ἦμασταν κι ἐμεῖς. Διότι ὅπως μᾶς εἶπε, φοβήθηκε πού ἔμεινε μόνος του σπίτι, ἐπειδή ἄρχισε ξαφνικά νά εὐωδιάζει ἕνα παράξενο μά ὠραῖο ἄρωμα στό σπίτι μας. Ἔτσι στήν ὁμιλία τοῦ Γέροντα ὅλη ἡ οικογένεια ἦταν παρούσα, ὅπως μᾶς τό εἶχε ζητήσει ἐκεῖνος”.

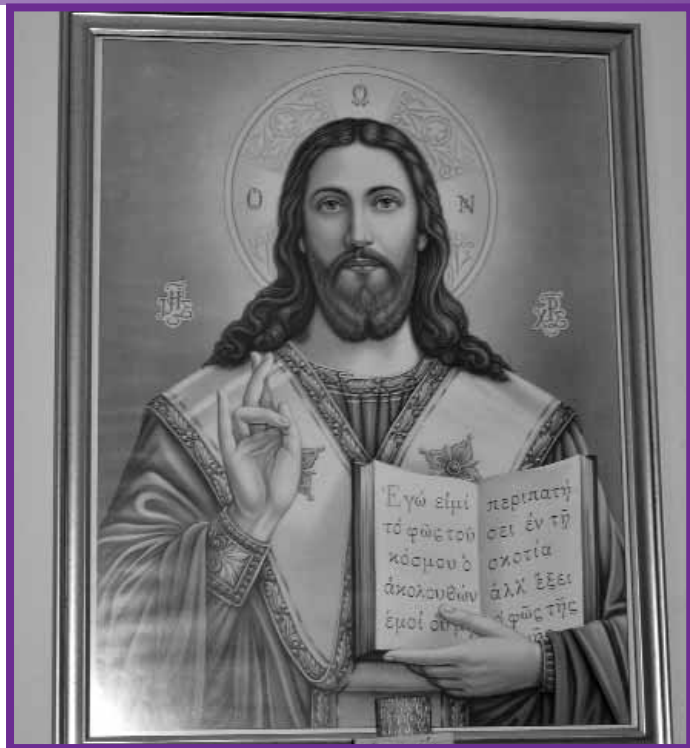

Ἡ κυρία Ἀνδριάννα διηγούμενη τό θαῦμα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἀφοῦ τελείωσε ἡ ὁμιλία, εἶχαν παραμείνει ἐκεῖνο τό βράδυ τῆς Κυριακῆς μέσα στό σπίτι περίπου 200 μέ 300 ἄτομα. Τότε ὁ π. Νεκτάριος φώναξε τήν κ. Ἀνδριάννα κοντά του λέγοντάς, “ἔλατε κ. Ἀνδριάννα νά σᾶς σταυρώσω μέ τό Σταυρό μου”.

Ἡ κυρία Ἀνδριάννα (λίγη ὥρα πρὸ τοῦ θαύματος) ἐπάνω στήν ἀναπηρικὴ καρέκλα ἀναμένοντας νά ἀκούσει τήν ὁμιλία καί μετά νά τήν σταυρώσει ὁ π. Νεκτάριος.

*Ἡ εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ
πού εἶδε ἡ κ. Ἀνδριάννα νά ζωντανεύει*

“Πλησιάζω, μάς ἐξιστορεῖ ἡ κ. Ἀνδριάννα, τόν π. Νεκτάριο, πίσω ἀπό τόν ὁποῖο βρισκόταν πάνω στόν τοῖχο μία ὡραία εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, στό Ὅποῖον ἀπευθύνθηκα καί Τοῦ εἶπα: “Τί νά Σοῦ ζητήσω Κύριέ μου; Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με! Τί ἄλλο νά Σοῦ πῶ!” Ὁ π. Νεκτάριος βγάζει τότε τόν ἐπιστήθιο Σταυρό του καί ἀρχισε νά μου σταυρώνει τή σπονδυλική μου στήλη λέγοντας ἀπό μέσα του διάφορες προσευχές. Ἐκείνη τήν ὥρα αισθάνθηκα ὅτι ὅλο τό ταβάνι μέ εἶχε πλακώσει. Τόσο βάρος ἐνοιωθα ἐπάνω μου καί μονολογοῦσα ἀπό μέσα μου λέγοντας: “Τί βάρος ἐριξε ἐπάνω μου ὁ πάτερ; Δέν βλέπει ὅτι εἶμαι παράλυτη; θά πέσω ἀπό

τό βάρος κάτω ἀπό τήν καρέκλα. Τότε δέθηκε ἡ γλώσσα μου καί δέν μπορούσα πιά νά μιλήσω, ἔχασα τίς αἰσθήσεις μου καί λιποθύμησα”.

“Ὅταν εἶδε ὁ π. Νεκτάριος ὅτι ἡ κ. Ἀνδριάννα εἶχε λιποθυμήσει παίρνει τόν Σταυρό ἀπό τήν πλάτη της καί πηγαίνει μπροστά της, γονατίζει καί ἀρχίζει πάλι νά προσεύχεται σταυρώνοντας αὐτή τή φορά τά πόδια της κ. Ἀνδριάννας.

“Ἦμουν μπροστά στο γεγονός ἐκείνη τήν ὥρα, λέγει ὁ Ἄρχιμ. Νεκτάριος Θεοδωρικόκος, ὅταν ὅλοι μαζί οἱ παρευρισκόμενοι βλέπαμε τά πόδια τῆς κ. Ἀνδριάννας νά ἀρχίζουν νά κινοῦνται καί σέ δευτερόλεπτα μέσα νά ζωντα-

νεύουν καί νά τρέμουν. Ὁ Γέροντας συνέχιζε μέ τόν θαυματουργό Σταυρό του νά τή σταυρώνει. Τότε μιά φωνή διαπέρασε ὅλο τό σπίτι “Χριστέ μου, τά πόδια μου! Χριστέ μου τά πόδια μου!”. Εἶχε συνέλθει ἡ κ. Ἀνδριάννα, ἡ ὁποία σήκωσε ψηλά τά χέρια της καί ἀπό τούς πόνους φώναζε πρὸς τό Χριστό κοιτάζοντας τήν εἰκόνα Του, πίσω ἀπό τήν πλάτη τοῦ π. Νεκταρίου.

Ξαφνικά ὁ π. Νεκτάριος σηκώνεται ὀρθος καί λέγει: “Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σοῦ λέγω σήκω ἐπάνω. Σήκω καί περπάτα”. “Ὅλοι τότε τά ἔχασαν...

Ἡ κ. Ἀνδριάννα λέγει: “Ἀνοίξτε τά πόδια τῆς καρέκλας μου νά σηκωθῶ” καί συνεχίζει: “Τήν ὥρα ἐκείνη κοίταξα πρὸς τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ὁ Γέροντας ἀπλωσε τό χέρι του, πού κρατοῦσε τό Σταυρό πρὸς ἐμένα γιά νά τό πιάσω, ἐγώ ὁμως δέν ἔβλεπα πιά μπροστά μου τόν Γέροντα, ἀλλά ἔβλεπα ἀπό τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ νά βγαίνει ὁ Ἰησοῦς καί νά κατευθύνεται ἐπάνω μου. Μπροστά μου ἔβλεπα πιά, ντυμένο τό Χριστό μέ ὀλόασπρα λαμπερά ρούχα καί μέ φαρδιά μανίκια, ὅπως εἶναι στήν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως νά μου λέγει: “Ἐλα!”. Τοῦ δίνω τό χέρι μου καί τότε σηκώθηκα ξαφνικά καί περπάτησα!! Ἔπιασα, φυσικά τό χέρι τοῦ π. Νεκταρίου, ἀλλά ἐγώ μπροστά μου τότε ἔβλεπα, ὅπως σᾶς εἶπα, τό χέρι τοῦ Χριστοῦ. Ἔσπρωχνα τίς

καρέκλες και περπατώντας, πήγαινα προς την εικόνα του Χριστού για να την προσκυνήσω. "Όμως, κάποιος χριστιανός από το κήρυγμα πρόλαβαν, κατέβασαν την εικόνα και μου την έδωσαν και την προσκύνησα. Το χέρι όμως που έπιασα δεν ήταν ανθρώπινο. Το ανθρώπινο έχει κόκκαλα, εκείνο ήταν σαν βαμβάκι, σαν πούπουλο μαλακό, δεν είχε κόκκαλα, ήταν το χέρι του Χριστού...

Έκείνη την ημέρα δεν έγινα μόνον εγώ καλά... Ήταν και κάποιος κύριος που είχε πρόβλημα με τη μέση του και ήταν συνέχεια καμπουριασμένος. Εκείνη την ημέρα όμως έγινε κι εκείνος καλά και έκτοτε περπατάει φυσιολογικά. Κάθε χρόνο του Τιμίου Σταυρού, 14 Σεπτεμβρίου κάνω ολόκληρη γιορτή στο σπίτι μου εις ανάμνηση του θαύματος...".

Ο Αρχιμ. Νεκτάριος Θεοδωρικός θα συμπληρώσει ότι την άλλη μέρα στο σπίτι της κ. Λυαργής που μέναμε μαζί με τον Γέροντα ήλθε ένας κύριος που είχε καταγωγή από τον Πύργο Ηλείας κι έφερε μαζί του και το παιδί του, το οποίο έκανε συνεχείς αιμοκαθάρσεις. Το παιδί του ξάπλωσε στο πάτωμα και άνοιξε τα χέρια του σε σχήμα σταυρού και παρακάλεσε τον Γέροντα Νεκτάριο να τον σταυρώσει με τον Σταυρό του. Πράγματι τον εσταύρωσε. Έκτοτε το παιδί έγινε τελείως καλά. Μετά από χρόνια ήλθαν και στο Μοναστήρι στο Τρίκορφο για να

βρουν τον π. Νεκτάριο και να τον ευχαριστήσουν.

Οι φωνές των ανθρώπων, του ήταν πλέον ενοχλητικές, så

*Η κ. Ανδριάννα άμέσως μετά το θαύμα του Τιμίου Σταυρού.
"Όρθια μαζί με τον σύζυγό της δίπλα στον π. Νεκτάριο.*

Συνεχίζοντας ο π. Νεκτάριος Θεοδωρικός διηγείται: "Είναι περιττό να πω ότι όπου έμενε έκτοτε ο Γέροντας Νεκτάριος Μουλατσιώτης κατέφθαναν καθημερινά πλήθη λαού για να άσπασθούν τον Σταυρό του και να πάρουν την ευχή του. "Όμως για δέκα μέρες περίπου ο Γέροντας, όπως μου έλεγε, δεν ήταν επάνω στη γη" ήταν σαν να ζούσε αλλού. Θυμάμαι που μου έλεγε ότι άκουγε και έβλεπε τους ανθρώπους σαν να ήταν ο ίδιος σε άλλη τοποθεσία και η φωνή των ανθρώπων να έρχόταν από μακριά. Δεν ήθελε να φάει, ούτε και να πιει περίπου για δέκα μέρες. Ζούσε σε μία άλλη κατάσταση.

νά τον διέκοπταν από κάποια άλλη ούρανια κατάσταση και συνομιλία. Βρισκόταν σε κατάσταση πλήρους γαλήνης και ήρεμίας. Ο ίδιος περιέγραφε, αργότερα στους "Έλληνες της Αυστραλίας που τον επισκέπτονταν, ότι δεν ήξερε εάν όλες αυτές τις δέκα ημέρες που πέρασαν ήταν εντός ή εκτός του σώματός του, διότι έζησε μία κατάσταση περίπου σαν κι αυτή που αναφέρει στην Άγια Γραφή ο Παύλος. Βρισκόταν πράγματι όλες αυτές τις ημέρες σε κατάσταση έκστατική. Ενώ συνεχίζαμε τις επισκέψεις καθημερινά και σε άλλα σπίτια, ο Γέροντας φαινόταν ότι βρισκόταν αλλού.

*Τό 1994 κάποιοι χριστιανοί βλέπουν στό βίντεο, τό θαῦμα πού
ἔγινε στό Σίδνεϋ τό 1992 καί τό φωτογραφίζουν
ἔστω καί μέσα ἀπό τήν τηλεόραση.*

Ἀργότερα, ὅταν ἐπέστρεψε, μᾶς περιέγραψε, τό πῶς αἰσθάνθηκε τήν ὥρα πού ὁ Σταυρός θαυματουροῦσε: “Ὅταν γονάτισα, ἔλεγε ὁ Γέροντας, καί ἄρχισα νά σταυρώνω τήν κ. Ἀνδριάννα, κατάλαβα ὅτι ὁ Σταυρός θαυματουροῦσε. Τότε ἔπαψα νά εἶμαι ἐγώ. Ἄκουγα τή φωνή μου καί τήν προσευχή μου, ἀπό τόσο μακριά σά νά ἦμουν σέ ἄλλο κόσμο. Χωρίς νά καταλάβω πῶς σηκώθηκα ὀρθος καί ἀπλώσα τό χέρι μου πρὸς τήν κ. Ἀνδριάννα, ἀλλά ἐβλεπα ὅτι δέν ἦταν τό δικό μου χέρι. Ἦταν τό χέρι τοῦ Χριστοῦ! Ἐβλεπα τό λαμπερό χιτώννα πού φοροῦσε ὁ Χριστός καί τό χέρι Του νά τό ἀπλώνει πρὸς τήν κυρία. Τότε αἰσθάνθηκα τή Χάρη τοῦ Θεοῦ νά ἐπισκιάζει τό σῶμα μου καί νά μοῦ δίνει μιά τεράστια

δύναμη καί “ἄκουσα” τή φωνή μου νά τῆς λέγει: “Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σοῦ λέγω σήκω ἐπάνω. Σήκω καί περπάτα”. Τότε βλέπω τήν κ. Ἀνδριάννα νά ἀπλώνει κι ἐκείνη τό χέρι της καί νά πιάνει τό χέρι μου, πού δέν ἦταν ὅμως τό δικό μου χέρι, ἀλλά ἦταν τό χέρι τοῦ Χριστοῦ καί τή βλέπω νά σηκώνεται ὀρθια φωνάζοντας: “Χριστέ μου, Χριστέ μου!” Εἶναι οὐράνιες αὐτές οἱ στιγμές πού μοῦ χάρισε ὁ Θεός καί μέ ἀξίωσε νά ζήσω, γι’ αὐτό καί ἀδυνατῶ νά τίς περιγράψω. Τέτοιες στιγμές εἶχα ζήσει πάλι παλαιότερα στό Μοναστήρι μας, τή βραδυά ἐκείνη πού κατέβηκε πάνω στό Σταυρό ἀπό τόν Οὐρανό τό “Ἅγιο Φῶς καί ἔκανε ὅλο τόν τόπο νά λάμπει. Θυμόσαστε, τό θαῦμα στόν Σταυρό πού ἔχουμε ἐξω

στόν κῆπο τῆς Μονῆς, ἐκεῖ πού προσεύχονται τά παιδιά τῶν κατασκηνώσεων. Δέν περιγράφονται ὅμως αὐτά τά γεγονότα. Μόνο βιώνονται... Ἐγώ δοξάζω τόν Θεό πού παρ’ ὅλη τήν ἀμαρτωλότητά μου, μοῦ χάρισε αὐτές καί ἄλλες στιγμές νά τίς ζήσω..”.

Ἀγαπητοί μου χριστιανοί,
Σᾶς διηγήθηκα μέ κάθε ἀκρίβεια καί εὐλικρίνεια τά γεγονότα ἀπό τό θαῦμα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὅπως (ἡ πρὶν ἀνάπηρη) κ. Ἀνδριάννα Παυλίδου, ἡ κόρη της Εὐριδίκη Παυλίδου καί ὅλη ἡ οἰκογένειά της μοῦ τά διηγήθηκαν καί τά κατέγραψα γιά τοῦ λόγου τό ἀληθές καί σέ βίντεο. Τά γεγονότα ὅμως αὐτά τά ἐπιβεβαιώνουν καί ἄλλοι αὐτόπτες μάρτυρες γιατί ἦταν παρόντες περισσότεροι ἀπό 200 ἄνθρωποι. Μάλιστα ὑπῆρξε καί ἄνθρωπος ὅπως μαρτυρεῖ μία ἀπό τίς φωτογραφίες πού παρουσιάζουμε, ὁ ὁποῖος τράβηξε τό ὅλο γεγονός τοῦ θαύματος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τήν ἴδια στιγμή σέ βίντεο καί τό πρόβαλε στίς 25 Ἀπριλίου τοῦ 1994 σέ ἄλλους χριστιανούς γιά νά τό δοῦν, ἀπό ὅπου σώζεται καί ἡ παρούσα φωτογραφία, πού εἰκονίζει στό βίντεο τήν κ. Ἀνδριάννα, ἀφοῦ ἔχει πλέον σηκωθεῖ καί περπατᾶ, νά ἀσπάζεται τό χέρι τοῦ π. Νεκταρίου Μουλατσιώτη.

ΓΝΗΣΙΟ ΘΥΜΙΑΜΑ

Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου
ὡς θυμίαμα ἐνώπion σου....

(Λιβάνι)

ΧΕΡΟΥΒΙΚΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ,
ΓΑΡΑΕΝΙΑ, ΜΥΡΟ, ΜΥΡΟ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ,
ΒΗΘΛΕΕΜ, ΑΕΙΟΝ ΕΣΤΙ,
ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, ΣΤΑΥΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,
ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ

νέα ἀρώματα

ΑΓΓΕΛΙΚΟ
ΑΘΩΣ
ΑΝΘΟΣ ΕΡΗΜΟΥ
ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ
ΤΡΙΑΝΤ/ΛΛΟ ΜΕ ΚΕΧΡΙΜΠΑΡΙ
ΖΟΥΜΠΟΥΛΙ
ΣΥΠΡ
ΦΟΥΛΙ

σε ξύλο με δέρμα

χειροποίητη

ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

κέντητή σε ύφασμα

Ἡ Ἁγία Γραφή (Ἐκδόσεως Σωτήρ)
μέ ἐξώφυλλο χειροποίητη παλαιωμένη εἰκόνα,
ἥ μέ χειροποίητο κέντημα,
ἐργόχειρα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας.

Κομποσχοίνια

μέ τήν εὐχή ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ
ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ
καί μέ τό ΚΛΑΔΙ ΤΗΣ ΕΛΙΑΣ

ΜΥΡΟ ΜΕ ΑΓΙΑΣΜΑ

ἐκκλησιαστικό ἄρωμα

ἐκκλησιαστικό ἄρωμα
γιά νά ραντίζετε τό σπῆτι
σας, νά καθαρίζετε τό τζάμι
ἀπό τίς εἰκόνες σας ἢ νά τό
προσφέρετε στήν ἐκκλησία
γιά τόν Ἐπιτάφιο
τήν Μ. Παρασσηνή.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΕΙΤΕ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

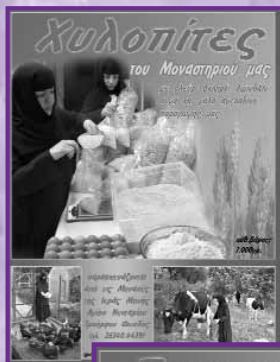
ΑΓΝΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΜΑΣ

...Τό δειλινό έφτασε σκορπίζοντας τὰ χρώματά του στον όρίζοντα... Πόσο γρήγορα κυλά ή ώρα, ή μέρα, ό χρόνος στό Μοναστήρι! Μέ προσευχή, διακονία, κόπο και συνάμα χαρά για τίν εργασία μας στον "άμπελώνα του Κυρίου", μά κυρίως μέ τίν προσμονή τής καρδιακής συναπάντησεως μέ τό Νυμφίο μας...

Οι έντεταλμένες αδελφές αύτίν τίν ώρα του δειλιού επιστρέφουν από τί διακονία τους στα ζώα τής Μονής. "Άρμεξαν τίς αγέλαδες και έβαλαν μέσα τίς κότες.. - "Αδελφή, σου φέραμε τό γάλα και τὰ αυγά για τὰ ζυμαρικά. θυλόγησον." Άυριο, νέα μέρα. Οι αδελφές θά αρχίσουν πρωί-πρωί μετά τίν Άκολουθία, νά φτιάξουν χυλοπίττες, λαζάνια και τραχανά, τίν δική τους διακονία στί Μονή, μέ χαρά και τίν εύχή "Κύριε Ήσου Χριστέ έλέησον ήμάς και τόν κόσμον σου"...

άρτίσιμα και
μιστήσιμα

Χυλοπίτες Λαζάνια

Τραχανάς (ξυνός)

Τραχανάς (γλυκός)

Βίδες (πολύχρωμες μέ λαχανικά)

Κοχύλια (πολύχρωμα μέ λαχανικά)

(άποστέλλονται κατόπιν παραγγελίας
26340-44391)

ΣΤΑΥΡΟΙ μέ χῶμα από τὴν Ἁγία Γῆ

Διαθέτουμε γιά τούς πιστούς ξύλινους σταυρούς ἀπό τὰ Ἱεροσόλυμα πού περιέχουν χῶμα ἀπό τὴν ἁγία Γῆ. Ἐπίσης ὁ σταυρός πού βλέπετε δεξιά ἔχει στὰ τέσσερα σημεῖα του, λιβάνι, πέτρα, χῶμα καὶ σταυρολούδο ἀπό τὴν Ἁγία Γῆ.

ΟΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΙ ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΠΑΝΑΓΙΟ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΑΣ.

Μπορεῖτε νά προμηθευθεῖτε τούς εὐλογημένους Σταυρούς τοῦ Χριστοῦ μας τηλεφωνικῶς ἀπό τὴν Ἱερά Μονή μας, τηλ. **26340 - 44.391** (9-2 τὸ πρωῒ καὶ 6-9 τὸ ἀπόγευμα) γιά νά σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολῇ.

ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ἀσημένιο μέ τὴν προσευχή "ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ"

ΤΙΜΗ: 10€
+ ταχυδρ.

Διαθέτουμε δαχτυλίδι ἀσημένιο στό ὁποῖο ἀναγράφεται ἡ προσευχή "ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ" γιά νά μᾶς ὑπενθυμίξει νά προσευχόμαστε ἀδιαλείπτως καί νά ζητοῦμε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

NO 6

NO 7

NO 8

NO 9

**2 νέα μεγέθη
ἀκόμη μεγαλύτερα**

NO 10

NO 11

μετρεῖστε κάποιο δαχτυλίδι σας γιά νά δεῖτε τὸ νούμερό σας

ΛΑΜΠΑΔΕΣ ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ

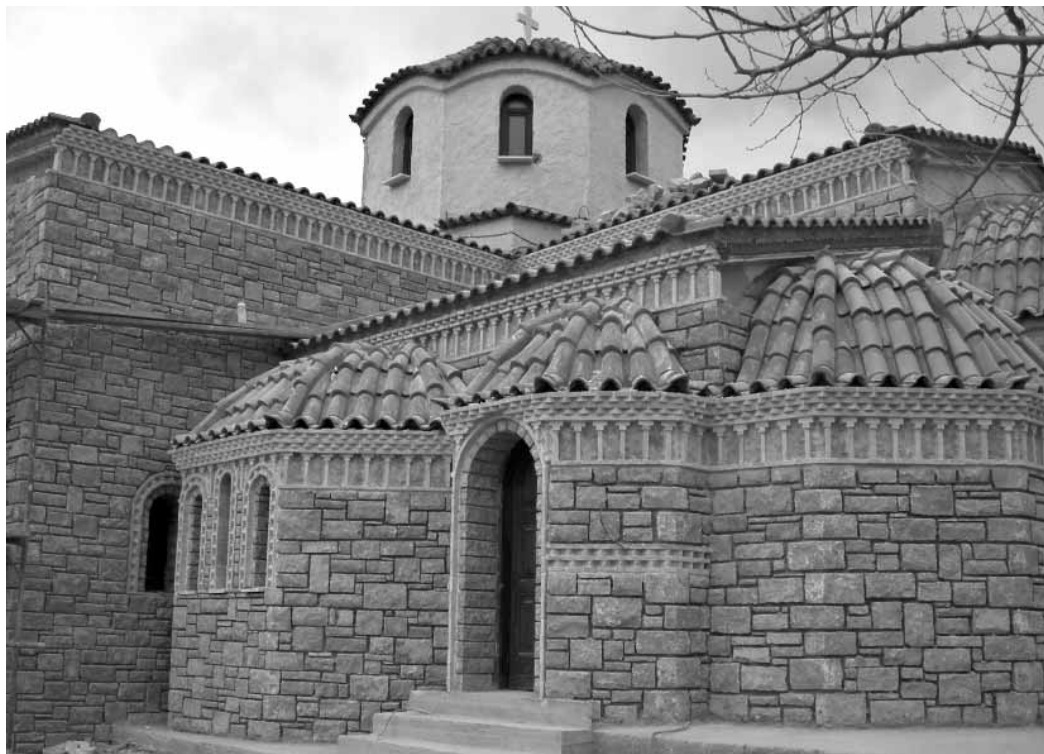
**Άγοράζοντας
τήν Πασχαλινή
σας λαμπάδα
από τό Μοναστήρι
μας βάζετε ένα
λιθαράκι στήν
λιθοδομή μέ τήν
όποία επενδύουμε
τόν Ναό τοῦ
Ἁγίου Νεκταρίου.
Ο ΑΓΙΟΣ
ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ
σᾶς ἔχει ἀνάγκη,
μήν τόν ξεχνάτε...
Διαθέστε ὅσες
λαμπάδες μπο-
ρεῖτε σέ συγγενεῖς
καί φίλους καί
θά μνημονεύετε
ὡς κτήτορες τῆς
Ἱερᾶς Μονῆς μας.**

Η ΣΤΑΥΡΩΣΗ

Χειροποίητο ἐργόχειρο
φτιαγμένο ἀπό τίς μονα-
χές μέ ξύλινο σταυρό καί
μέ βάση τήν εικόνα ἀπό
τόν Γολγοθά, τόν Παναγιο
Τάφο ἢ τήν Παναγία πού
βρίσκεται στήν φυλακή
τοῦ Χριστοῦ στό Ἱεροσό-
λυμα.

Διαθέτονται στούς πιστοῦς
καί τηλεφωνικῶς.
26340-44391 τιμῆ: 6 εὐρώ

**ΧΑΡΙΣ ΣΤΗΝ ΔΙΚΗ ΣΑΣ ΒΟΗΘΕΙΑ ΔΕΙΤΕ ΠΟΣΟ
ΟΜΟΡΦΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΣ
Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΒΟΗΘΕΙΣΤΕ ΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΟΥΝ
ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΕΣ ΠΛΕΥΡΕΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ**

*“Μνήσθητι Κύριε ὑπὲρ ὑγείας, σωτηρίας, θείας βοήθειας καὶ ἐπισκέψεως πάντων τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ...
τῶν κτητόρων καὶ δωρητῶν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τούτου...”*

*Μνήσθητι Κύριε ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως πάντων τῶν κτητόρων,
δωρητῶν καὶ ἀνακαιμιστῶν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τούτου...”*

Αὐτὲς εἶναι οἱ προσευχὲς πού ἀκούγονται ὑπὲρ ὑγείας τῶν οἰκογενειῶν σας, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως πάντων τῶν κεκοιμημένων κτητόρων, καθημερινά στίς Ἱερές Ἀκολουθίες καὶ Θείες Λειτουργίες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας. Αὐτὴ δὲ ἡ προσευχή θά ἀκούγεται ἕως συντελείας τοῦ αἵωνος, ὅταν ἐσεῖς καὶ ἐμεῖς δέν θά ὑπάρχομε τότε ἐπάνω στή γῆ. Οἱ ἱερεῖς ὁμως, οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ μοναχές θά συνεχίζουν νά προσεύχονται γιά ὅλους ἐσᾶς καὶ ἐμᾶς πού ὑπήρξαμε κτήτορες τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ἀλλά καὶ ἰδιαίτερος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου τοῦ θαυματουργοῦ καὶ θά παρακαλοῦν γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς μας, ὥστε νά βρεῖ ἔλεος κατὰ τήν ἡμέρα τῆς Κρίσεως. Ὁ δέ Ἅγιος Νεκτάριος θά εἶναι ὁ κύριος ὑπερασπιστής μας τήν ἡμέρα αὐτή καὶ θά ζητᾶ ἀπό τόν Κύριο νά μᾶς στηρίξει καὶ νά μᾶς βοηθήσει, ὅπως καὶ ἐμεῖς βοηθήσαμε στήν ἀνέγερση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς του καὶ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ του.